

XII Zjazd Komsomolu

19 marca w Wielkim Pałacu Kremłowskim w Moskwie rozpoczął obrady XII Zjazd Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży.

Na zdjęciu: otwarcie Zjazdu w obecności przywódców Partii Komunistycznej i Rządu Radzieckiego.

Na trybunie: Sekretarz WLKZM A. N. Szelepin.

(Sprawozdanie ze Zjazdu zamieszczamy na str. 2)

SZTANDAR MŁODYCH

ORGAN ZARZĄDU GŁÓWNEGO ZMP

Warszawa, wtorek 23 marca 1954 r.

Nr 69 (1208) B

Cena 20 gr

UCHWAŁĘ II ZJAZDU PZPR

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954-1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej podajemy na str. 3.

21.III 1954 - ŚWIĘTO MŁODOŚCI - 28.III 1954

21 marca — pierwszy dzień wiosny — radosny dzień. Po zimowym śnie budzi się do życia świat przyrody. Nowy świat, piękny świat. Radosnie uśmiechają się tego dnia chłopcy i dziewczęta na całej kuli ziemskiej. Radością bijącą z siebie przytulają ławaty przelotnych ptaków, dywanów, potęgi, krwią. Kiedy Leonora i Kozeli, podają sobie z radosnym uśmiechem ręce, stają się symbolem młodzieży tej wojennej, szczęśliwej i tej uciśnionej jeszcze, która wspólnym wysiłkiem wywalczy szczęśliwe życie na całym świecie.

Ludowa Polska dała swej młodzieży prawo do nauki, zapewniła jej pracę i wypoczynek. Dziś w 79 wyższych uczelniach Polski kształcą się 125 tysięcy osób. Z tego 67 procent otrzymuje stypendia. 39 tysięcy młodzieży mieszka w domach akademickich. Włodzisław Guzdowski, syn urzędnika z Lublina, Eugeniusz Węglowski, syn malarzki z Łodzi, i Marian Walecki, syn ekspedientki z MHD, będą inżynierami. Widzimy ich jak bawią się na wesolej zabawie karnawałowej.

ROZPOCZĄŁ się pierwszy tydzień wiosny. Od dwunastu lat obchodzony jest on przez młodzież całego świata jako Tydzień Młodości — Świątowy Tydzień Młodości.

Kiedy w roku 1943 Tydzień ten był obchodzony po raz pierwszy, młodzież świata manifestowała swą bojową jedność przeciwko faszystowskiemu barbarzyńcom, krwawo walcząc o ziemiach Europy.

Dzisiaj, mimo istniejącego jeszcze wciąż zagrożenia pokoju przez amerykańsko-bolszewickie podżegacze do nowej wojny, Świątowy Tydzień Młodości obchodzony jest w atmosferze wielkiej ufności w triumf sił pokoju nad siłami wojny, w atmosferze wyrosłej z jedności młodzieży świata, w walce o pokojowe uregulowanie spornych zagadnień międzynarodowych i osiągnięcie trwałego pokoju, który stanowi podstawowy warunek lepszej, szczęśliwej przyszłości młodego pokolenia.

Młodzież krajów europejskich protestuje przeciw remilitaryzacji Niemiec zachodnich, jako zarzewiu nowej wojny w Europie. Młodzi Francuzi zdecydowanie przeciwstawiają się ratyfikacji przez parlament francuski układów z Bonn i Paryża, które zagrażają pokojowi w Europie i na świecie. Młodzi mieszkańcy Niemiec zachodnich jasno i wyraźnie mówią — „Nie” uchwalonej przez Bundestag ustawie o poborze do rewizjonistycznej armii zachodnio-niemieckiej i wraz ze swymi braćmi z NRD walczą o zjednoczenie Niemiec w drodze pokojowej, na demokratycznych podstawach. Wszystkim młodym ludziom Europy i całego świata głęboko na sercu leży sprawa pokojowego rozwiązania problemu niemieckiego. Wraz z innymi pokojowymi ludźmi na świecie, młodzież polska zdecydowanie popiera naród niemiecki w jego sprawiedliwej walce o jedność Niemiec, aktywnie uczestniczy w walce młodzieży świata o trwały pokój między narodami.

Tegoroczny Świątowy Tydzień Młodości jest dla młodzieży polskiej pierwszym (tygodniem) Zjazdu Wiosny. Drugi Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej podsumował drogę przebytą przez naród polski pod kierownictwem Partii, podsumował wyniki dotychczasowej realizacji Planu 6-letniego oraz wytknął jasny program działania na najbliższe lata.

Witalis Jankowski

Kierownik Wydziału Propagandy i Agitacji ZG ZMP

Ten program to podniesienie na wyższy poziom naszego rolnictwa i wzrost stopy życiowej naszego narodu. W realizacji wskazań II Zjazdu Partii poważną rolę ma do spełnienia młodzież polska i jej organizacja — Związek Młodzieży Polskiej. „Pod przewodnictwem ZMP — mówił na II Zjeździe towarzyszy Bierut — młodzież podejmowała wiele śmiałych i twórczych wysiłków dla podniesienia produkcji w naszym przemyśle, rozwoju socjalistycznego współzawodnictwa pracy, wykazywała dużo cennej inicjatywy w walce o usprawnienie działalności wielu zakładów pracy i instytucji, polepszenie życia wsi, rozwój spółdzielczości produkcyjnej. Przy wszystkich ważnych zadaniach politycznych i gospodarczych, wysuwających się w naszej pracy i walce — stwierdził tow. Bierut — Partia zawsze mogła liczyć na pomoc, poparcie, ofiarę i twórczy wysiłek naszej przodującej młodzieży”.

W realizacji ogromnych i odpowiedzialnych zadań wynikających z uchwał II Zjazdu Partii, młodzież polska pod kierownictwem ZMP weźmie aktywny i ofiarny udział. Tow. Bierut wskazał na II Zjeździe na konieczność ożywienia pracy kół ZMP, pogłębiania pracy ideowo-wychowawczej, zwiększenia oddziaływania ZMP na całą młodzież, jako na jedno z najważniejszych i najbardziej odpowiedzialnych zadań. Realizacja tych zadań wymaga wielkiego wysiłku od Instancji i aktywności ZMP. Nasza codzienna ofiarna praca produkcyjna w fabryce i kopalni, POM i PGR, każda nowozatrzona spółdzielnia produkcyjna, dobre wyniki w nauce w szkołach podstawowych, średnich i wyższych uczelniach są najlepszym wkładem młodzieży polskiej w dzieło umocnienia potęgi naszej Ojczyzny, w dzieło umacniania sił obrony pokoju i socjalizmu.

„Chciałoby się — mówił tow. Berman na II Zjeździe PZPR — żeby robotnicy Pracy i Medialni, chłopcy sycylijscy i londyńscy, dokery, metalnicy rubrscy i japońscy, stoczniowcy uciechli, że pracujemy dla pokoju, że najgorętszym naszym pragnieniem jest, aby lepiej się żyło człowiekowi pracy, że cały nasz obóz

jest dość czujny i dość silny, aby sparaliżować każdą produkcję wroga”.

W świętej walce o pokój i szczęście człowieka nie jesteśmy sami. To pomóż nam i wielokrotna nasza siła. Przyswajając tę głęboką prawdę młodzieży polskiej oto ułbrzyliśmy zadanie ZMP-owskiej organizacji.

W Moskwie — stolicy wielkiego Kraju Rad — odbywała się obrada XII Zjazdu Komsomolu. Młodzi ludzie pierwszego szeregu — z kopalni i fabryk, sołchozów i kolchozów, studenci i młodzi naukowcy radzą nad tym, jak coraz lepiej pomagać swojej Partii, swojemu narodowi w marszu do komunizmu, jak najlepiej służyć sprawie międzynarodowemu. Oni to, bohaterowie budownictwa komunistycznego są dla młodzieży polskiej wzorem, ich twórcza praca napawa nas wiarą, że pokój zwycięży wojnę, że sprawa walki o szczęśliwą przyszłość człowieka jest niezwykła.

Tegoroczny Świątowy Tydzień Młodości stanowi punkt wyjścia do wielkiej kampanii, zainicjowanej przez Świątową Federację Młodzieży Demokratycznej, pod hasłem „Przez wzajemne poznanie się do przyjaźni”. Realizacji tego zadania służyć będą liczne spotkania młodzieży, festiwale, konkursy i inne imprezy organizowane na całym świecie. Również młodzież polska przystępuje do Spotkania Przyjaźni, które odbędzie się w dniu 28 marca br. w Jeleniej Górze. Na spotkanie to przybędą delegacje młodzieży czechosłowackiej oraz młodzieży niemieckiej z NRD i Niemiec zachodnich. Gościć je będą przedstawiciele młodzieży polskiej ze wszystkich zakątków kraju. Na spotkaniu tym zmanifestuje młodzież czechosłowacka, niemiecka i polska naszą niezłomną wolę walki o pokój, o pokojowe i demokratyczne zjednoczenie Niemiec. Zaprotujemy przeciw próbom odradzenia rewizjonistycznej armii zachodnio-niemieckiej, jako zarzewia nowej wojny.

Doelerajmy do serc i umysłów młodych ludzi w naszym kraju z prawdą o wielkich i porwujących zadaniach naszego budownictwa. Nasza wytrwała praca i pilna nauka pomagamy narodowi światła w walce przeciw wojnie i uciśkowi imperialistycznemu, o zwycięstwo pokoju!

Przed Spotkaniem Przyjaźni

Wiosenny wiatr rozwiewa włosy. Czeskie dziewczęta ze śpiewem marszerują ulicami Pragi.

Wesoło idą do pracy we wschodnim Berlinie członkowie młodzieżowej brygady murarskiej. Z uśmiechem wznosić będą nowe jasne domy, w których zamieszkać szczęśliwi ludzie.

Za kilka dni — 28.III Czesi i Niemcy zobaczą się z nami — swymi polskimi przyjaciółmi na „Spotkaniu przyjaźni” w Jeleniej Górze. Tam gorąco manifestować będziemy wspólną wolę pokojowego zjednoczenia Niemiec i utworzenia nowych Niemiec, które będą ostoją pokoju w Europie.

Pod kierownictwem Partii Komunistycznej — w walce o zbudowanie komunizmu

Referat Sekretarza KC WLKZM A. N. Szelepina

Drugi dzień obrad

MOSKWA. Jak już donosiliśmy, w Moskwie rozpoczął się 19 bm XII Zjazd Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży z udziałem ponad 1.300 delegatów.

Referat sprawozdawczy o pracy KC WLKZM wygłosił sekretarz KC WLKZM — Aleksander Szelepin.

Poniżej zamieszczamy streszczenie tego referatu.

XII Zjazd WLKZM — powołany przez Szelepin — zebrał się w warunkach pełnego ożywienia politycznego i entuzjazmu pracy w warunkach ogólnonarodowej walki o dalszy rozwój naszej ojczyzny. Pod kierownictwem Partii naród radziecki krocząc pewnie naprzód drogą wiedzącą do komunizmu. Wierząc w pomocnikami i rezerwą bojową Partii jest leninowski Komsomol, stworzony i wypalany przez Partię Komunistyczną.

A. Szelepin omówił udział komsomolców i młodzieży w budownictwie komunistycznym. Komsomolcy i młodzież dają przykład ofiarnej pracy zarówno w przemyśle jak i w rolnictwie. W całym kraju znane są nazwiska wspaniałych nowatorów w przemyśle, przodowników rolnictwa, jak W. Kuczerina, J. Starodubcewa, A. Subbotina, W. Zacharowa, N. Czirkowa, Bohatera Pracy Socjalistycznej W. Jelsiejewa, L. Korabielnikowa, A. Zandarowej, O. Agafonowa, M. Lewczenko, G. Muehanowa, dwukrotnego Bohatera Pracy Socjalistycznej N. Smirnowej i wielu innych.

Komsomolcy i cała młodzież radziecka biorą czynny udział w realizacji postępczej Partii i Rządu w zakresie zdecydowanego podniesienia rolnictwa i zwiększenia produkcji artykułów powszechnego użytku.

Byłoby jednak błędem nie dostrzegać, że poziom pracy wielu organizacji komsomolskich nie nadąża za wymaganiami życia, za zadaniami wysuwanymi przez Partię. Jeden z głównych braków polega na tym, że w ciągu ostatnich lat organizacje komsomolskie osłabiły swój udział w budownictwie państwowym i gospodarczym. Wiele organizacji zasklepiając się w kregu spraw czysto komsomolskich, odsuwa się od życia produkcyjnego, od walki o wykonanie planów produkcyjnych w zakładach

zainteresowaną są w tym, by masę pracującą żyły w ciemności. Dobrym przykładem są Stany Zjednoczone Ameryki liczące przeszło 10 milionów alfabetowych.

Siwierdzając, że organizacje komsomolskie pomagają nauczycielom w walce o głębokie i trwałe opanowanie wiedzy przez uczącą się młodzież, mówca wskazał na poważne braki w tej dziedzinie. Organizacje komsomolskie zbyt słabo wpływają na polepszenie nauczania i wychowania w szkołach. W wielu szkołach powalają się nadal na przeciążanie komsomolców i pionierów różnymi pracami, odbywają się nudzące posiedzenia i zebrania, które pochłaniają wiele czasu młodzieży.

Szkolne organizacje komsomolskie i pionierskie nie mogą i nie powinny dublować pracy nauczyciela. Należy wciągnąć młodzież szkolną do pracy w kołach naukowych i technicznych, do sporządzenia pomocy naukowych, urządzeń dla gabinetów szkolnych, do pracy w laboratoriach i na doświadczalnych działkach szkolnych, do pomocy w politechnicznej nauce. Należy częściej urządzać konkursy uczniów, wieczornice, olimpiady, wycieczki, które przyczyniają się do rozszerzenia horyzontów i pogłębienia wiedzy.

Komitet obwodowy, krajowy, KC WLKZM republik związkowych, szkolne organizacje komsomolskie powinny udoskonalić pracę nad rozwojem w uczącej się młodzieży wysokich walorów moralnych: uczciwości i prawości, poczucia zespołowości, koleżeństwa, przyjaźni, występując przeciwko przenikaniu do środowiska młodzieży szkolnej złych cech i nawyków, egotyzmu, lenistwa, swawoli, przeciwko faktom niewłaściwego zachowania się uczniów. Należy w większym stopniu pomagać szkole, by młode pokolenie dobrze przyswajało sobie podstawowe zasady moralności komunistycznej, by nauczyło się kierować się nimi w życiu.

Rozwiązując to zadanie należy nie tylko przez stworzenie w każdej szkole, w każdej organizacji komsomolskiej lub pionierskiej atmosfery ciepła i koleżeństwa, ale przede wszystkim przez kolektyw wszelkich przejawów braku dyscypliny, lecz przede wszystkim w drodze organizowania pożytecznych i ciekawych zajęć w szkołach, w parkach, w domu, przez organizowanie różnych gier i zabaw

organizacji komsomolskich inicjatorami współzawodnictwa socjalistycznego. Młodzież radziecka — powołana następnie A. Szelepin — powitała z ogromnym entuzjazmem uchwałę wrześniowego plenum KC Partii, które postawiło najpilniejsze w obecnych warunkach zadanie ogólnonarodowe: — na gruncie potężnego wzrostu przemysłu socjalistycznego pchnąć zdecydowanie naprzód w ciągu najbliższych 2-3 lat wszystkie działy rolnictwa. Lutowo-marcowe plenum KC KPZR podkreśliło, że szczególnie doniosłe znaczenie w tej dziedzinie ma dalszy rozwój gospodarki zbożowej, jako podstawy całej produkcji rolnej.

Plenum KC KPZR aprobało inicjatywę Komsomolu w sprawie skierowania w trybie dobrowolnym 100 tys. mechanizatorów spośród młodzieży komsomolskiej i niekomsomolskiej do pracy nad zagospodarowaniem ziem nowych i nie uprawianych. 60 tys. komsomolców wyjechało już na nowe tereny, łącznie zaś wpłynęło ponad 400 tys. zgłoszeń. Jest to świadectwo wysokiego patriotyzmu naszej wspaniałej młodzieży radzieckiej.

Organizacje komsomolskie występują w charakterze inicjatorów współzawodnictwa socjalistycznego, wprowadzania do produkcji przodujących metod nauki i praktyki rolnej, osiągnięć nauki i praktyki rolnej. W okresie po wrześniowym plenum KC Partii, skierowano na stałą pracę w zakresie hodowli około 200 tys. komsomolców. Do prac na wsi wyruszyło około 10 tys. młodych specjalistów rolnictwa i przeszło 18 tys. młodych mechanizatorów. Aby zapewnić jeszcze aktywniejszy udział młodzieży w rozwiązywaniu zadań postawionych przez Partię i Rząd przed rolnictwem, należy podnieść poziom kierowania pracą wiejskich organizacji komsomolskich.

Decydującą siłą w rozwoju rolnictwa, niezmiernie ważnymi punktami oparcia w kierowaniu kołchozami ze strony państwa, są ośrodki maszynowo-tractorowe. Organizacje komsomolskie w ośrodkach maszynowo-tractorowych zaczęły aktywnie uczestniczyć w działalności produkcyjnej. Umacnia się więc i współpraca między organizacjami komsomolskimi w ośrodkach maszynowo-tractorowych a obsługiwany przez nie kołchozami. Jednak jakkolwiek znaczącą część dwumilionowej armii pracowników MTS stanowi młodzież, wiele

nieodpowiednio przygotowanych, nie mających odpowiednio wykształcenia, nie posiadających odpowiednio wykształconych instruktorów. Wiele z nich nie posiada odpowiednich kwalifikacji. W związku z tym, aby młodzież mogła w pełni uczestniczyć w pracach kołchozów, MTS i sołchozów, trzeba dążyć do tego, by wszyscy bez wyjątku pracownicy komsomolscy zabraли się jak należy do studiowania podstaw nauki rolnej, przodujących doświadczeń i wytrwale walczyli o wprowadzanie ich do produkcji rolnej.

Ważne miejsce w pracy organizacji komsomolskich w dziedzinie komunistycznego wychowania młodzieży zajmuje agitacja polityczna. Należy zaradzić się o to, by w pracy agitacyjnej wśród mas brał udział najlepiej przygotowany komsomolcy, należy dobierać agitatorów do pracy w brygadach młodzieżowych, w domach akademickich i w hotelach, robić w nich podaż pracy w postaci w formach w oddziałach sołchozów. Należy wprowadzić na nowo w Komsomole takie formy pracy agitatorskiej wśród młodzieży jak młodzieżowe bry-

gady agitatorów, „żywe gazetki”, „błyskawice” itd. A. Szelepin mówił dalej o olbrzymiej roli, jaką w dziedzinie wychowania komunistycznego odgrywa prasa młodzieżowa, instytucje kulturalno-oświatowe, literatura piękna, film, sport, i podkreślił konieczność pełniejszego korzystania ze wszystkich tych środków. Mamy sporo dobrych dzienników i pism, cieszących się dużą popularnością wśród młodzieży. Jednak w pracy prasy młodzieżowej są również istotne braki: niski poziom ideologiczny i literacki publikowanych materiałów, powierzchowność wielu artykułów,

gady agitatorów, „żywe gazetki”, „błyskawice” itd. A. Szelepin mówił dalej o olbrzymiej roli, jaką w dziedzinie wychowania komunistycznego odgrywa prasa młodzieżowa, instytucje kulturalno-oświatowe, literatura piękna, film, sport, i podkreślił konieczność pełniejszego korzystania ze wszystkich tych środków.

Mówca wskazywał na konieczność podniesienia pracy pism młodzieżowych i dzienników do poziomu wymogów stawianych przez Partię Komunistyczną. Prasa młodzieżowa powinna lepiej oświetlać udział komsomolców w budownictwie państwowym i gospodarczym, powinna aktywnie walczyć ze wszystkim, co stare i obumierające, co nowe i postępowe. W Związku Radzieckim stworzono wspaniałe warunki do prowadzenia pracy kulturalnej wśród młodzieży. Czynnych jest 45 tys. świetlic wiejskich, 4,5 tys. rejonowych domów kultury, ponad 380 tys. bibliotek, przeszło 30 tys. czytelników, 51 tys. kin, przeszło 11 tys. domów i pałaców związkowych. Wiele organizacji komsomolskich prowadzi pełną treść pracę kulturalno-masową wśród młodzieży. Wiele to jednak jest niedociągnięć w tej pracy. Często mówimy — stwierdza Szelepin — że Komsomol jest duszą placówek kulturalno-oświatowych. Trzeba to poprzeć konkretnymi czynami — zapewnić szerszy rozmach pracy kulturalno-maso-

wej wśród młodzieży, organizować masowe uroczystości, zabawy, bale, maskarady, urzędować wieczornice dla młodzieży, wycieczki. Mówiąc o wychowaniu fizycznym młodzieży Szelepin wskazuje, że liczba sportowców w kraju zwiększyła się w ciągu czterech ostatnich lat blisko dwukrotnie. Miliony chłopców i dziewcząt biorą udział w zawodach sportowych. Młodzież radziecka chlubnie broni honoru sportu radzieckiego na zawodach międzynarodowych. Jednak dużo jest jeszcze młodzieży nie włączającej do pracy sekcji i drużyn, nie biorącej udziału w zawodach norm na odznakę GTO i w zawodach sportowych.

Dalszy rozwój kultury fizycznej i sportu wymaga rozszerzenia sieci urzędów sportowych i zwiększenia produkcji wysokotankowego sprzętu sportowego. Organizacje komsomolskie powinny pomagać Towarzystwu Współpracy z Armią i Marynarką, poświęcać więcej uwagi przygotowaniu młodzieży do służby wojskowej.

W awangardzie postępczej młodzieży świata

Następnie Szelepin omówił działalność międzynarodowych demokratycznych organizacji młodzieżowych, walkę młodzieży krajów kapitalistycznych, kolonialnych i zależnych o swoje prawa, o pokój i przyjaźni między narodami. Młodzież radziecka bierze czynny udział w działalności Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej i Międzynarodowego Związku Studentów. Radzieckie organizacje młodzieżowe wymieniają stale delegacje, książki i czasopisma oraz różne informacje z zagranicą. W latach 1949-1953 na zaproszenie Antyfaszystowskiego Komitetu Młodzieży Radzieckiej 236 zagranicznych delegatów młodzieżowych odwiedziło ZSRR. W samym tylko 1953 r. Związek Radziecki odwiedziło 3,746 chłopców i dziewcząt z 55 krajów. Sportowcy radzieccy brali udział w najpoważniejszych konkurencjach sportowych — w XV Olimpiadzie, w licznych zawodach o mistrzostwo Europy i świata, w spotkaniach towarzyskich ze sportowcami wielu krajów. Od roku 1949 do chwili obecnej sportowcy radzieccy występowali na stadionach i w halach sportowych 19 krajów. Na zaproszenie radzieckich organizacji sportowych odwiedził Kraj Rad sportowy 29 krajów. Aktywna walka o pokój przeciwko niebezpieczeństwu nowej wojny zdobyła młodzież radziecką miliony i zaufanie milionów chłopców i dziewcząt wszystkich krajów. Zadanie Komsomolu i całej młodzieży radzieckiej polega na tym, aby nadal kroczyć w awangardzie postępczej młodzieży świata.

A. Szelepin omówił szczegółowo zagadnienia kierowania pracą organizacji komsomolskich. W okresie sprawozdawczym liczba członków Komsomolu wzrosła w dwójnasób: skupia on w swoich szeregach 18.225.327 osób zrzeszonych w 431 tys. organizacjach podstawowych. Skład jakościowy Komsomolu jest następujący: prawie 1/4 członków

Komsomolu — to robotnicy, 13,2 proc. — kolchoźnicy, 38 proc. — uczniowie szkół i techników. Wśród członków Komsomolu jest 271 tys. techników i inżynierów, 455 tys. nauczycieli, przeszło 51 tys. agronomów i zootechników, 892 tys. studentów wyższych uczelni. Co piąty członek Komsomolu ma wyższe lub średnie wykształcenie.

Zadanie polega na tym, aby wszechstronnie ulepszać pracę Komsomolu i podnieść poziom kierownictwa organizacji komsomolskich. Należy jak najszybciej usunąć takie niedociągnięcia w pracy instancji komsomolskich, jak naruszenie zasady kolegiatności w kierownictwie, jak biurokracizm i administracyjność. Każdy działacz komsomolski powinien być całym sobą w organizacji, być w stanie przebywać w organizacjach podstawowych, pomagając im w terenie. Należy zmienić strukturę instancji komsomolskich w tym kierunku, by działacze komsomolscy zajmujący kierownicze stanowiska, mieli więcej czasu na systematyczny kontakt z komsomolcami, z organizacjami doliowymi.

Całe życie Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży — powołał na zakończenie A. Szelepin — jest nierozdzielnie związane z Partią Komunistyczną. Kierując się mądrymi wskazaniami Partii, pod jej codziennym kierownictwem, Komsomol wszedł na wielką drogę, okrzepł i zahartował się, mógł wychować miliony patriotów radzieckich, bezgranicznie oddanych ojczyźnie radzieckiej. Dla Komsomolu nie ma większych zaszczytów niż ofiarna służba sprawie Partii Komunistycznej, niż udział w walce o zwycięstwo komunizmu.

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

latych Władzy Radzieckiej kwitująca przemysłowo-rolniczo-związkową republikę socjalistyczną.

Jeden z następnych mówców — zastępca szefa Głównego Zarządu Politycznego do pracy wśród komsomolców i Ministerstwa Obrony ZSRR Szatunow — podkreśla, że Wszechzwiązkowy Leninowski Komunistyczny Związek Młodzieży odgrywa doniosłą rolę w umacnianiu zdolności bojowej Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej ZSRR.

O udziale komsomolców w życiu gospodarczym powołał sekretarz KC Komsomolu Moldawii Konstantinow. Dalsze obrady Zjazdu wyznaczono na 22 marca.

Organizacje komsomolskie powinny pomagać Towarzystwu Współpracy z Armią i Marynarką, poświęcać więcej uwagi przygotowaniu młodzieży do służby wojskowej.

Pismo powitalne KC KPZR do uczestników XII Zjazdu Komsomolu

MOSKWA. KC KPZR wystosował do uczestników XII Zjazdu Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży pismo powitalne, w którym czytamy m. in.:

— Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego wita gorąco XII Zjazd Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży i za jego pośrednictwem wszystkich komsomolców i wszystkie komsomolki, sławną młodzież naszego wielonarodowego Związku Radzieckiego.

Pod przewodnictwem Partii Komunistycznej Leninowski Komsomol wychował miliony aktywnych budowniczych społeczeństwa komunistycznego. Swą bohaterską walką i ofiarną pracą dla dobra ojczyzny Komsomol zdobył powszechny szacunek i miłość narodu radzieckiego.

Zadanie polega na tym, aby wszechstronnie ulepszać pracę Komsomolu i podnieść poziom kierownictwa organizacji komsomolskich. Należy jak najszybciej usunąć takie niedociągnięcia w pracy instancji komsomolskich, jak naruszenie zasady kolegiatności w kierownictwie, jak biurokracizm i administracyjność. Każdy działacz komsomolski powinien być całym sobą w organizacji, być w stanie przebywać w organizacjach podstawowych, pomagając im w terenie. Należy zmienić strukturę instancji komsomolskich w tym kierunku, by działacze komsomolscy zajmujący kierownicze stanowiska, mieli więcej czasu na systematyczny kontakt z komsomolcami, z organizacjami doliowymi.

Obecnie w warunkach stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu, jeszcze bardziej wzrasta rola Komsomolu w komunistycznym wychowaniu młodzieży, w opanowaniu podstaw marksizmu-leninizmu i w świadomości nauki w życie zwycięskiej walki o realizację programu Partii Komunistycznej. W tym celu należy stale rozwijać i umacniać związek z szerokimi masami młodzieży.

KC KPZR wyraża przekonanie, że Leninowski Komsomol i cała młodzież radziecka wychowana w duchu proletariackiego internacjonalizmu będą zawsze kroczyć w awangardzie młodzieży demokratycznej, w pierwszych szeregach jej szlachetnej walki o pokój na całym świecie.

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego wyraża przekonanie, że Komsomol, zrzeszający w swych szeregach przeszło 18 milionów młodych budowniczych społeczeństwa komunistycznego, będzie nadal wiernym pomocnikiem partii w walce o zwycięstwo komunizmu, że godnie będzie spełniał swój święty obowiązek wobec narodu radzieckiego i ojczyzny socjalistycznej.

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

latych Władzy Radzieckiej kwitująca przemysłowo-rolniczo-związkową republikę socjalistyczną. Jeden z następnych mówców — zastępca szefa Głównego Zarządu Politycznego do pracy wśród komsomolców i Ministerstwa Obrony ZSRR Szatunow — podkreśla, że Wszechzwiązkowy Leninowski Komunistyczny Związek Młodzieży odgrywa doniosłą rolę w umacnianiu zdolności bojowej Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej ZSRR. O udziale komsomolców w życiu gospodarczym powołał sekretarz KC Komsomolu Moldawii Konstantinow. Dalsze obrady Zjazdu wyznaczono na 22 marca.

Organizacje komsomolskie powinny pomagać Towarzystwu Współpracy z Armią i Marynarką, poświęcać więcej uwagi przygotowaniu młodzieży do służby wojskowej. Całe życie Wszechzwiązkowego Leninowskiego Komunistycznego Związku Młodzieży — powołał na zakończenie A. Szelepin — jest nierozdzielnie związane z Partią Komunistyczną. Kierując się mądrymi wskazaniami Partii, pod jej codziennym kierownictwem, Komsomol wszedł na wielką drogę, okrzepł i zahartował się, mógł wychować miliony patriotów radzieckich, bezgranicznie oddanych ojczyźnie radzieckiej. Dla Komsomolu nie ma większych zaszczytów niż ofiarna służba sprawie Partii Komunistycznej, niż udział w walce o zwycięstwo komunizmu.

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

W PAŁACU KREMLOWSKIM

KORRESPONDENCJA WŁASNA Z MOSKWY

To Bohater Pracy Socjalistycznej, maszynista budowlana Wasyli Jelsiejewa, który przybył na Zjazd z budowy Stalingradzkiej Elektrowni Wodnej. A to drugi delegat — Usman Otmara — Usman Otmara, gdzie pracuje przy budowie kanatu Iski — Angor. Ponad 17 tysięcy młodych chłopców i dziewcząt buduje kanał Iski — Angor, który na wodni 183 tysiące hektarów pustynnej ziemi.

Jakże wyróżnił i okrzepił leninowski Komsomol od III Zjazdu, na którym przemawiał Włodzimierz Iljicz Lenin! Wówczas nie było na Zjeździe wśród delegatów ani profesorów, ani artystów, ani agronomów, ani przewodniczących kolchozów.

„Zawsze na pierwszej linii” — oto hasło Komsomolu. I właśnie teraz historia wpisuje do bohaterkiej kroniki dziejów Komsomolu nową, wspaniałą kartę. Odpowiadając na głos Partii i wzywający do wydatnego podniesienia produkcji rolnej komsomolcy stali się inicjatorami użyczenia wielkich obszarów ugorów i nieużytków.

Nie minął jeszcze miesiąc, gdy w Wielkim Pałacu Kremlofskim myśli i pragnienia całego Komsomolu wyraził 18-letni robotnik Moskiewskich Zakładów Samochodów Malolitrażowych Słuszar Lunkin mówiąc: „Jeżeli Partia powie, że trzeba, komsomolcy odpowiadają: rozkaz!”

Komsomol, cała młodzież radziecka odpowiedziała czynem na wezwanie Partii. Ponad 400 tysięcy chłopców i dziewcząt zgłosiło się do pracy na nowych terenach w Kazachstanie, na Syberii, na Uralu i Półwyspie. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wśród delegatów obwodów moskiewskiego widzimy Lidie Korabielnikową i Mikołaja Czirkowa. Cały kraj zaimponował nowatorom produkcji. Iż zmian zaszo w ich życiu! Komsomolce towarzyszki Czikiriew, jest teraz majstrzem Zakładu Budowy Maszyn im. Ordżonikidze, komsomolka Lidia Korabielnikowa nie tylko nadal pracuje w Fabryce Obuwia „Komuna Paryska” lecz jednocześnie uczestniczy do technikum.

Komsomolcy stolicy wystąpi na Zjazd robotników, uczonych, działaczy kultury. Widzimy wśród delegatów komsomolca Gennadija Rożdniestwiewskiego — dyrygenta orkiestry Wielkiego Państwowego Teatru Akademickiego ZSRR.

W obradach Zjazdu bierze udział najmłodszy uczonec Związku Radzieckiego, doktor nauk fizyko-matematycznych, Sergiusz Margeljan. Liczy dopiero 26 lat, a ma już tytuł profesora, jest członkiem korespondentem Akademii Nauk ZSRR. Delegatem obwodu tatarskiego jest przewodniczący kolchozu im. Kalinina Wasilj Kapin.

Wśród delegatów-komsomolców Tadyksianowa jest dużo dziewcząt — kolchoźnica Kurbanowa, nauczycielka Rusłowa, studentka Dadadżanowa, robotnica kombinatu jedwabniczego Tairowa.

Młodzież Kraju Rad gorąco kocha swoją bohaterską armię i marynarkę wojenną. Wśród delegatów widzimy wystanniki armii i floty: żołnierzy, marynarów, oficerów. Jest tu młodzieńki komsomolce ze złotą gwiazdą na piersi.

triołtow już udało się na nowe tereny. W sali Wielkiego Pałacu Kremlofskiego byłem świadkiem uruszającej sceny. Tamborcy komsomolcy ścisłali swego delegata Aleksandra Kawierina, brzydkiście brzydki traktorowiec, który przybył na Zjazd nie z Tambowa, lecz z Kazachstanu. Okazało się, że wkrótce po Tambowskiej Obwodowej Konferencji, na której Kawierin został wybrany delegatem na XII Zjazd, postanowił on wraz ze swoją brudną wyjechać na nowe tereny do Kazachstanu.

Ze wszystkich stron kraju przynieśli tu wystanniki młodzieży uczone plomienne miloście i głębokim oddaniem Rządowi Radzieckiemu, Partii Komunistycznej i jej Komitetowi Centralnemu.

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Wskazówki tego rodzaju zbliżają się do 10-letniej. Delegaci i goście zajmują miejsca na sali obrad. Na Zjazd przybyli przedstawiciele organizacji młodzieżowych wielu krajów. Są to działacze młodzieżowi Albanii, Austrii, Australii, Anglii, Argentyny, Brazylii, Belgii, Białegostoku, Węgier, Wenezueli, Holandii, NRD, Grecji, Danii, Indii, Włoch, Izraela, Chin, Korei, Kanady, Mongolskiej Republiki Ludowej, Norwegii, Polski, Rumunii, Stanów Zjednoczonych, Tryestu, Czechosłowacji, Chile, Szwajcarii, Szwecji, Urugwaju, Finlandii, Francji, Japonii. Wśród gości zagranicznych widzimy przewodniczącą Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Bruno Bernini, Sekretarza Generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — Jacques Denis, Sekretarza Generalnego Międzynarodowego Związku Studentów Irzy Pelizana. Ponad 60 tysięcy młodych pa-

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 — 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej

1. Sojusz robotników i chłopów we wspólnie walce o obalenie panowania kapitalistów i obszarników, kierownictwa rólą klasy robotniczej w tym sojuszu zapewniły objęcie władzy przez masę ludową i dokonanie zasadniczych przeobrażeń społecznych.

Dredujący wpływ na nowe warunki życia i pracy chłopskich mas pracujących miała likwidacja obszarnictwa, a wraz z nim przeżytków feudalnych, likwidacja wielkiego i średniego kapitału, unarodowienie przemysłu, środków transportu, banków itp.

Władza ludowa przeprowadziła reformę rolną i zasiedlenie Ziemi Odzyskanych, w wyniku czego przeszło w ręce chłopskie 6,1 mln ha ziemi. Powierzchnia użytków rolnych, przypadająca przeciętnie na głowę ludności chłopskiej, zwiększyła się o blisko 60 proc. w porównaniu z 1938 rokiem.

Władza ludowa przeprowadziła oddalenie wsi i uwolniła chłopów od spłat za ziemię i związanych z tym długów hipotecznych, które łącznie przed wojną pochłaniały około 1/3 dochodów wiejskich wsi.

Usunęła została, najcięższa dla mas pracujących zarówno w mieście jak i na wsi, klęska kryzysów i stałego bezrobocia oraz przeludnienie wsi. Szybki rozwój przemysłowy kraju stworzył warunki dla odpływu tzw. „zbędnej” ludności wiejskiej do pracy w zakładach poza rolnictwem, zwłaszcza w przemyśle i budownictwie.

Zasadnicze zmiany nastąpiły w strukturze klasowej wsi. Dzięki reformie rolnej i zagospodarowaniu Ziemi Odzyskanych zmniejszyła się poważnie na wsi liczba ludności bezrolnej i malorolnej, a wzrosła znacznie liczba gospodarstw średniorolnych, których udział w produkcji towarowej rolnictwa stał się przeważający.

Wielkie rzesze bezrolnych nadzielono ziemią. Ograniczony został w poważnej mierze wysiłek kulacki. Zmieniły się od podstaw warunki życia i pracy wielomilionowych mas chłopskiego pracującego.

2. W ciągu dziewięciu lat istnienia Polski Ludowej dokonano olbrzymiej pracy w dziedzinie odbudowy rolnictwa ze zniszczeń wojennych i stworzenia warunków dla jego dalszego rozwoju.

W oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego rozwija się coraz silniej aktywność pracujących chłopów, którzy podnoszą produkcję rolniczą, zwiększają jej towarowość, świadczą na rzecz rozwoju naszego przemysłu i wzmocnienia obronności kraju wnosząc swój wkład do umocnienia państwa ludowego na gruncie sojuszu robotniczo-chłopskiego, przy czyniącej się w istotny sposób do rozwoju całej gospodarki narodowej, a tym samym i rolnictwa.

Wartość produkcji rolniczej na 100 ha użytków rolnych jest w 1953 roku wyższa o około 25 proc. niż w 1938 roku. Wartość produkcji rolniczej w przeliczeniu na mieszkańca kraju jest wyższa o ponad 30 proc.

Zwiększona w porównaniu z okresem przedwojennym produkcja rolnicza jest osiągana przy znacznie dziś mniejszej liczbie zatrudnionych w rolnictwie. Produkcja roślinna i hodowlana w przeliczeniu na jednego zatrudnionego w rolnictwie jest obecnie o około 80 proc. większa niż przed wojną.

Wzrost produkcji rolniczej stał się możliwym dzięki lepszymu zagospodarowaniu, zwiększeniu obszaru przypadającego średnio na jedno gospodarstwo oraz zwiększeniu wydajności z hektara i zwiększeniu produktywności zwierząt.

Nastąpiła istotna zmiana struktury zasiewów w stosunku do okresu przed wojennego, zwiększył się udział zasiewów roślin najbardziej cennych dla gospodarki narodowej, jak pszenica, rośliny przemysłowe oraz pastewne.

Jedynie w warunkach demokracji ludowej stało się możliwe osiągnięcie w Polsce tak szybkiego tempa odbudowy i rozwoju rolnictwa.

Za rządów kapitalistów i obszarników mimo wielokrotnie mniejszych zniszczeń po pierwszej wojnie światowej, produkcja rolnicza w przeliczeniu na 1 mieszkańca kraju nie osiągnęła do 1939 roku poziomu z 1913 roku.

3. Pomoc państwa ludowego i klasy robotniczej okazywana chłopom pracującym w trudnym okresie odbudowy kraju, rozmach aktywności twórczej mas chłopów, rozwijanej na gruncie pogłębiającego się sojuszu robotniczo-chłopskiego w toku walki o władzę ludową i jej umocnienie — sprawiły, że rolnictwo szybko podniosło się z ruin i zniszczeń wojennych i w końcowym okresie odbudowy jego produkcja towarowa w zasadzie odpowiadała ówczesnemu zapotrzebowaniu.

W okresie odbudowy państwa ludowego, realizując konsekwentnie politykę sojuszu robotniczo-chłopskiego, okazało chłopom pracującym pomoc w odbudowie ich gospodarstw ze zniszczeń wojennych, w zasiedlaniu Ziemi Odzyskanych, w zagospodarowaniu gruntów uzyskanych z reformy rolnej. Istotne znaczenie dla szybkiej odbudowy wsi miała pomoc państwa w ziarnie siewnym, sile pociągowej bydła i budulcu oraz kredytach pieniężnych.

Jednocześnie rozwijała się spójna ekonomiczna między wsią i miastem w oparciu o pomoc państwa dla rolnictwa

i szybki rozwój najprostszych form ruchu spółdzielczego na wsi, jak spółdzielczość zaopatrzenia i zbytu, spółdzielnie kredytowe itp.

Wraz z polepszeniem ogólnych warunków życia mas pracujących, w wyniku rewolucyjnych przeobrażeń społecznych — następował szybki wzrost dobrobytu materialnego i poziomu kulturalnego ludności wiejskiej.

4. Szybki proces uprzemysłowienia kraju i odbudowy gospodarki narodowej, wielkie osiągnięcia mas pracujących miast i wsi w dziedzinie politycznej, gospodarczej i kulturalnej, w walce o likwidację wiekowego zacofania, o postęp techniczny, o podniesienie poziomu sił wytwórczych narodu i jego zdolności obronnej — otworzyły nowy okres w życiu i rozwoju Polski Ludowej.

Państwo ludowe, prowadząc konsekwentnie politykę socjalistycznego uprzemysłowienia kraju, rozwijało i pogłębiało spójną ekonomiczną między miastem i wsią, opierając ją w coraz większej mierze o dostawy środków produkcji dla rolnictwa, zapewniając rozwój jego mechanizacji, tworząc w ten sposób przesłanki stopniowej socjalistycznej odbudowy rolnictwa.

W 1953 roku, w porównaniu z 1949 rokiem, zwiększono dostawy maszyn i narzędzi rolniczych dla całego rolnictwa — indywidualnego i uspołecznionego łącznie 2,5 raza, a nawozów sztucznych — ponad półtora raza. Dokonano znacznego postępu w dziedzinie mechanizacji i elektryfikacji rolnictwa.

Przed ludnością wiejską, zwłaszcza małorolną, otworzyły się szerokie możliwości zarobków w przemyśle, budownictwie, leśnictwie, transporcie itp.

Realne dochody pieniężne i naturalne na głowę ludności rolniczej w 1953 roku w porównaniu z rokiem 1938 wzrosły o ponad 75 proc., a w porównaniu z rokiem 1949 o około 20 proc.

Równoległe ze wzrostem dobrobytu materialnego chłopów pracujących dokonywała się na wsi rewolucja kulturalna. Znajduje to wyraz w olbrzymim rozwoju szkolnictwa ogólnego i zawodowego, w otwarciu młodzieży chłopskiej szerokiego dostępu do szkół średnich i wyższych, w likwidacji analfabetyzmu i wroście czytelnictwa na wsi, w rozwoju urządzeń ochrony zdrowia, bibliotek, świetlic, kin wiejskich, radiolizacji wsi, rozwoju sportu i młodzieżowych zespołów artystycznych, w ruchu upowszechnienia wiedzy rolniczej i wroście inicjatywy społecznej mas chłopskich.

5. Zasadniczym czynnikiem dalszego rozwoju rolnictwa staje się w tym okresie rozwój sektora socjalistycznego: spółdzielni produkcyjnych, Państwowych Ośrodków Maszynowych i Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Nowo powstałe już przeszło 8 tys. spółdzielni produkcyjnych, które gospodarują na około 1,5 mln ha użytków rolnych. W ciągu krótkiego okresu istnienia dokonały one poważnego postępu w umocnieniu swej gospodarki, przy czym uzyskiwane przez nie plony zbóż są przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarstwach indywidualnych.

Państwo zorganizowało ośrodki maszynowe, wyposażone w traktory i nowoczesne maszyny rolnicze. Liczba POM w końcu 1953 roku osiągnęła 401.

Udział gruntów zagospodarowanych przez spółdzielnie produkcyjne, Państwo w Gospodarstwa Rolne i inne gospodarstwa uspołecznione w ogólnej powierzchni użytków rolnych wzrósł z 8,8 proc. w roku 1949 do przeszło 20 proc. w końcu roku 1953. Rosnie udział sektora socjalistycznego w zaopatrzeniu ludności miast i przemysłu w produkty i surowce rolnicze.

6. Olbrzymie przeobrażenia, które dokonywały się na wsi polskiej, odbywały się w warunkach ostrej walki klasowej i zaciekłego oporu klasy kapitalistycznej — kulaków, Broniącej swoich pozycji, kulak, wspomaganą przez wszelkie ośrodki wrogie, uporczywie usiłował przeciwdziałać regulującej roli państwa ludowego w stosunkach gospodarczych między miastem i wsią, szerząc spekulację, wywołując wahań wśród chłopów średniorolnych. Władza ludowa w walce z kulactwem ograniczała możliwości kulackiego wyzysku, osłabiała jego pozycję i wpływy na wsi. Równocześnie rosła aktywność społeczno-polityczna biedy wiejskiej i umacniał się sojusz klasy robotniczej z chłopami średniorolnymi.

7. W nowych warunkach stworzonych przez rozwijające się uprzemysłowienie kraju szybko wzrastała liczba ludności zatrudnionej poza rolnictwem oraz potrzeby materialne i kulturalne społeczeństwa. Wraz z tym zapotrzebowanie ludności na produkty rolnictwa oraz zapotrzebowanie przemysłu na surowce rolne zaczęło coraz mocniej wyprzedzać podaż tych produktów i surowców przez indywidualną gospodarkę chłopską rozproszoną w ponad 3 milionach gospodarstw. W tych warunkach podjęto szereg środków dla wzmocnienia regulującej roli państwa w obrotach towarowych między miastem i wsią, w walce z kulactwem i spekulacją. Został rozwinięty system kontraktacji, zapewniający korzystne warunki produkcji rolniczej i jej zbytu. Wprowadzone zostały dostawy obowiązkowe na ważniejsze artykuły rolne.

8. Zadania Planu Sześcioletniego ustalone dla rolnictwa na okres 1950—1953 nie zostały w pełni wykonane.

Rozwój rolnictwa w ostatnich latach jest wyraźnie niedostateczny w stosunku do rozwoju przemysłu i rosnących potrzeb ludności pracującej.

Podstawowa niewspółmierność między wysokim tempem wzrostu przemysłu a zbyt powolnym tempem rozwoju rolnictwa została ponadto zaostrożona w ciągu ostatnich trzech lat wskutek wybitnie niesprzyjających warunków atmosferycznych.

O ile w okresie odbudowy rolnictwa wzrost produkcji rolnej w gospodarstwach indywidualnych był szybki, to w następnym okresie zaznaczyło się wyraźne zmniejszenie tempa wzrostu produkcji rolnej w gospodarstwach indywidualnych i nastąpiło również pewne zahamowanie procesów inwestycyjnych w tych gospodarstwach.

Wyraźnie niewystarczająca jest produkcja zbóż i rozwój bazy pasowej, co utrudnia wzrost hodowli, odbija się ujemnie na zaopatrzeniu ludności i przemysłu w artykuły rolne i hodowlane, a w latach nieurodzajów powoduje nawet konieczność importu zbóż i pasz. Niedostateczny rozwój produkcji zbóż wiąże się z niskim poziomem uprawy i pielęgnacji. Odbija się to na plonach, które w ostatnich latach nie wykazują znaczącego wzrostu i wahają się wokół 12,5 kwintala z ha.

Przy poważnych osiągnięciach w zakresie pogłowia trzody chłownej i owiec, pogłowia bydła rogatego pozostaje w tyle i nie osiągnęło poziomu przedwojennego. Przy znacznym zwiększeniu powierzchni zasiewów roślin przemysłowych plony ich pozostają na zbyt niskim poziomie.

Jednym z niekorzystnych objawów w rozwoju rolnictwa jest nierównomierność wzrostu produkcji rolnej w różnych rejonach kraju. Plony i produktywność hodowli w całych powiatach, a na wsi w poszczególnych województwach kształtują się znacznie poniżej przeciętne poziomu. Tempo wyrównywania tych różnic jest zbyt powolne.

9. Na niedostateczny rozwój produkcji rolnej, zwłaszcza gospodarstw indywidualnych, miało wpływ niezależnie od obiektywnych przyczyn zarówno niedostateczne uwzględnienie potrzeb rolnictwa szczególnie w zakresie zaopatrzenia w środki produkcji, jak też braki i wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi.

Te zaniedbania, braki i wypaczenia utrudniały zacieśnianie spójnej gospodarki między miastem a wsią i pogłębiały nie sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Wypaczenia w realizacji polityki partii i rządu na wsi prerastające niekiedy w jaskrawe nadużycia władzy i łamanie zasad praworządności ludowej, występowały w działalności wielu ogniw partyjnych, państwowych i gospodarczych. W niektórych organach centralnych i terenowych przejawiała się często oportunistyczna tolerancja i biurokratyzm nie troskliwość wobec przejawów i faktów wypaczenia polityki partii i rządu ludowego w stosunku do wsi, co niejednokrotnie wynikało z niedoceniania wagi indywidualnej gospodarki chłopskiej i znaczenia produkcji tych gospodarstw dla całej gospodarki narodowej.

Zaniedbaniami w zakresie walki o wzrost produkcji w gospodarstwach indywidualnych sprzyjały pokutujące w wielu organizacjach partyjnych błędne poglądy, że wysiłki w dziedzinie rozwoju sektora socjalistycznego, a zwłaszcza spółdzielczości produkcyjnej, zwalnają od konieczności troszczenia się o wzrost produkcji w gospodarstwach małorolnych i średniorolnych, że możliwości zwiększenia produkcji w gospodarstwach indywidualnych są już rzekomo wyczerpane.

Różne ognia partyjne i państwowe nie wykazywały często troski o wykorzystanie wszelkich możliwości wzrostu produkcji rolnej w gospodarstwach indywidualnych.

Jednocześnie wysiłki organizacji partyjnych i organów państwowych w zakresie organizacyjnego umacniania i pomocy spółdzielniom produkcyjnym były wyraźnie niedostateczne.

Whrem wskazaniem partii miały miejsce wypadki naruszenia zasady dobrowolności przy organizowaniu spółdzielni produkcyjnych, tworzenia spółdzielni bez należącego przygotowania politycznego i ekonomicznego organizacyjnego. Z drugiej strony w wielu wypadkach nie przeciwdziałało dostatecznie wrogię działające kulacko-reakcyjne, mającej na celu niedopuszczenie do powstania spółdzielni.

W niektórych ogniwach terenowych organizacji partyjnych i rad narodowych ujawnił się oportunistyczny stosunek do kulackiego wyzysku, uleganie wpływom kulackim, szkodliwa tolerancja wobec faktów niewykonywania przez gospodarstwa kulackie obowiązków wobec państwa. Równocześnie w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratyzmu odnośnienia się do potrzeb i błogętek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem.

Zamiast prowadzonej przez partię polityki ograniczania wyzysku kulackiego, stosowano wobec gospodarstw kulackich w niektórych wypadkach posunięcia, które doprowadzały do ich upadku. Przy ogólnie słusznych i sprawiedliwych zasadach wymiaru obowiązkowych

dostaw, w praktyce miały miejsce często wypaczenia, polegające na mechanicznym ustalaniu wymiaru obowiązkowych dostaw bez uwzględniania konkretnych warunków miejscowych.

Uchwały VII Plenum KC PZPR, wskazujące na konieczność wzmocnienia wsi w walce o umocnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego i likwidacji wszelkich braków i wypaczeń w realizacji polityki partii na wsi, w walce o wzrost produkcji rolnej w gospodarstwach indywidualnych i w sektorze socjalistycznym, nie zostały w należytej mierze i z należytą ostrością doprowadzone do świadomości wszystkich organizacji partyjnych i administracji państwowych, wskutek czego nie zostały podjęte należyte środki dla ich pełnej i konsekwentnej realizacji.

10. Nadmierne pozostawanie w tyle produkcji rolnej, hamujące rozwój całej gospodarki narodowej i wzrost dobrobytu mas pracujących miast i wsi, winno być jak najszybciej przezwyciężone.

Rozwój socjalistycznego przemysłu stworzył bazę materiałno-techniczną dla szerszego rozwoju rolnictwa, przy czym baza ta zwiększać się będzie z roku na rok. Jednocześnie rosną kadry specjalistów i organizatorów produkcji rolnej, kadry mechanizatorów rolnictwa, które w coraz większej mierze będą uzupełniały szeregi pracowników rolnictwa, zajętych bezpośrednio w produkcji.

W ciągu najbliższych dwóch lat należy zapewnić wzrost produkcji rolnej o około 10 proc., a więc taki, jaki został osiągnięty w ciągu ubiegłych czterech lat.

Osiągnięcie zamierzonego wzrostu produkcji rolnej możliwe jest jedynie w drodze równoczesnego wykorzystania rezerwy produkcyjnych w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, dalszego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej, a także ze wzrostu i umocnienia Państwowych Gospodarstw Rolnych.

Wykonanie tego zadania nastąpić powinno przede wszystkim przez wzrost plonów, zwłaszcza zbóż i rozwój bazy pasowej, a także przez dalszy rozwój hodowli zwłaszcza bydła rogatego i wzrost produktywności zwierząt.

Rozwój produkcji rolnej powinien się łączyć z dalszym wzmocnieniem zdolności produkcyjnej gospodarstw małorolnych i średniorolnych, ze wzmocnieniem ich ochroną przed występującym w różnych formach wyzyskiem kulackim.

Należy nieustannie pamiętać o tym, że podstawową część produkcji rolnej wytwarzają drobne indywidualne gospodarstwa chłopskie. Toteż pilnym zadaniem partii i władzy ludowej jest skoncentrowanie wysiłków dla okazania większej pomocy indywidualnym gospodarstwom chłopów pracujących w podnoszeniu ich produkcji, przy równoczesnym jak najwydatniejszym popieraniu spółdzielczości produkcyjnej i tworzeniu sprzyjających warunków dla dalszego szybkiego rozwoju socjalistycznych form gospodarki rolnej.

11. W celu osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej konieczne jest wzmocnienie pomocy państwa dla rolnictwa. Powinna się ona wyrażać:

— w wydatnym zwiększeniu nakładów inwestycyjnych na rozwój rolnictwa, a zwłaszcza na mechanizację, meliorację i budownictwo gospodarcze. W 1955 roku państwowe nakłady inwestycyjne na rozwój rolnictwa w ramach planu inwestycyjnego i planu kredytowego winny wzrosnąć o 80 — 100 proc. w porównaniu z 1953 rokiem, — w znacznym zwiększeniu dostaw środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności maszyn, narzędzi rolniczych, nawozów sztucznych i środków ochrony roślin, a także materiałów budowlanych, zarówno dla sektora socjalistycznego jak i dla gospodarki indywidualnej,

— w znacznym rozszerzeniu pomocy agrotechnicznej i zootechnicznej, — w systematycznej realizacji zasady zwiększenia materialnego zainteresowania chłopów pracujących we wzroście produkcji rolnej i jej towarowości,

— w zwiększeniu pomocy kredytowej dla małorolnych i średniorolnych chłopów, zwłaszcza na budownictwo gospodarcze i zakup inwentarza żywego,

— w bardziej wydatnej pomocy dla gospodarstw małorolnych, zwłaszcza nie posiadających własnej siły pociągowej i niezbędnych narzędzi pracy,

— w poprawie zaopatrzenia wsi w artykuły konsumpcyjne i rozszerzeniu sieci punktów usługowych państwowych, spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś,

— w wydatniejszym rozszerzeniu sieci placówek i urzędów kulturalnych, bibliotek, świetlic, kin — zwłaszcza objawiających się w działalności terenowego aparatu administracyjnego i organizacji partyjnych występowały niejednokrotnie przejawy biurokratyzmu odnośnienia się do potrzeb i błogętek chłopów pracujących, zastępowania pracy masowo-politycznej i konkretnego kierownictwa — komenderowaniem.

12. Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu produkcji rolnej i należytego wykorzystania zwiększonej pomocy państwa dla rolnictwa konieczne jest:

— rozwijanie twórczej inicjatywy, aktywności i wysiłków pracujących chłopów, członków spółdzielni produkcyjnych, pracowników Państwowych Gospodarstw Rolnych i Państwowych Ośrodków Maszynowych,

— dokonanie przełomu w działalności organów partyjnych, państwowych i gospodarczych w dziedzinie produkcji rolnej; i skoncentrowanie ich wysiłków dla osiągnięcia postawionych zadań,

— podniesienie poziomu kierowania rolnictwem przez właściwe ministerstwa, terenowe instancje partyjne, rady narodowe oraz służbę rolną i zasilenie organów kierujących rolnictwem w wykwalifikowane i wyprobowane kadry,

— wzmocnienie walki przeciw wszelkim

przejawom wypaczeń w realizacji polityki partyjnej na wsi, przejawom biurokratyzmu, łamania praworządności ludowej,

— zdecydowane i systematyczne zwalczanie wpływów kulackich, bezwzględne paraliżowanie wszelkich wrogich agentów,

— poważne wzmocnienie pracy masowo-politycznej i partyjno-organizacyjnej na wsi, zapewniające prawidłowe przeprowadzenie polityki partii opartej o niewzruszone zasady sojuszu robotniczo-chłopskiego.

1. Zadania w dziedzinie wzrostu produkcji zbóż, ziemniaków, roślin przemysłowych, warzyw i owoców

Należy stwierdzić, iż uprawa zbóż, stanowiąca podstawowy dział produkcji rolnej, rozwija się w sposób niedostateczny. W okresie czterech lat Planu Sześcioletniego zbiory zbóż wzrosły średnio tylko o 5 proc. w stosunku do średniej za lata 1947—1949. W tym samym okresie zbiory gryki, prosa i innych upraw niezbędnych dla produkcji kasz pozostawały na tym samym poziomie, względnie wykazywały tylko nieznaczny wzrost.

Zbiory ziemniaków, stanowiących ważny artykuł żywnościowy, podstawową uprawę paszową i cenny surowiec przemysłowy, wykazują również tylko nieznaczny wzrost.

Dużą nierównomierność wykazuje rozwój produkcji roślin przemysłowych. Przy osiągnięciu znacznego wzrostu zbiorów buraków cukrowych i tytoniu, zbiory roślin oleistych i włóknistych pozostają na niskim poziomie i w ostatnich latach nie wykazują postępu.

Również postęp w dziedzinie produkcji warzyw i owoców jest niedostateczny. Źródło niedostatecznego rozwoju produkcji roślinnej leży przede wszystkim w niskim poziomie agrotechniki.

Nie są powszechnie stosowane takie elementarne zabiegi uprawowe, jak podorywka bezpośrednio po zjeździe zbóż, orka z przedplużkiem i głębokie orki przedzimowe pod zasiewy jare.

Uprawy przedsięwzięte zazwyczaj są do wykonywania nieterminowo, często bez uwzględnienia stanu gleby i wymagań danej rośliny.

Również niedostatecznie przestrzegane są podstawowe zasady zmianowania i zbyt powoli wprowadza się nowoczesne płodozmiiany.

W niektórych rejonach kraju nie stosuje się w pełni siewu rzędowego, co prowadzi do znacznych strat — w rezultacie większego zużycia materiału siewnego i obniżenia plonów.

Stopień wykorzystania traktorów oraz maszyn rolniczych jest niewystarczający — a jakoś ich pracy jest często niezadowolająca.

Nawozy sztuczne nie są w pełni wykorzystane wskutek nieumiejętnego ich stosowania oraz błędów dystrybucji. W wysokim stopniu zaniedbana jest sprawa właściwego przechowywania i stosowania obornika, stanowiącego podstawowy czynnik nawożenia. Mimo pewnego postępu wysocy niedostatecznie jest rozpowszechnienie wapnowania gleb kwaśnych. Niedostatecznie jest również stosowanie nawozów zielonych, szczególnie na glebach lekkich.

Poważne braki występują w zakresie pielęgnacji roślin, a zwłaszcza roślin przemysłowych i warzyw. Dotyczy to w szczególności walki z chwastami.

Gospodarka nasenna jest niedostatecznie rozwinięta. Sieć gospodarstw na siewnych i reprodukcyjnych jest słabo zorganizowana. Poważne zaniedbania istnieją zwłaszcza w nasennictwie lnu i roślin oleistych, roślin motylkowych i traw.

Niedostateczna walka ze szkodnikami i chorobami roślin prowadzi do znacznego obniżenia plonów i pogorszenia jakości produkcji. Należy również stwierdzić, że niedostateczna jest walka z groźnym szkodnikiem ziemniaka — stonką.

Obok wymienionych wyżej braków, wpływających na obniżenie plonów, należy wskazać na poważne straty w zbiorach, wynikające wskutek zaniedbań i opóźnień przy sprzęcie.

Niewykorzystana rezerwa wzrostu produkcji rolnej są odłogi nie zlikwidowane jeszcze do końca w niektórych rejonach kraju.

Na podstawie oceny stanu produkcji roślinnej i możliwości jej rozwoju ustala się na lata 1954 i 1955 następujące zadania:

a) skupić wysiłki na osiągnięciu wzrostu zbiorów zbóż jako podstawy rozwoju całej produkcji rolnej, osiągnąć w 1955 roku zbiory zbóż przewyższające zbiory z roku 1952, który był rokiem średniego urodzaju, co najmniej o 600 tys. ton. W tym celu należy osiągnąć wzrost plonów zbóż przy jednoczesnym zwiększeniu produkcji najcenniejszego gatunku zboża — pszenicy; zwiększyć produkcję nasion kwalifikowanych tak, aby zapewnić w zasadzie zasiew całej powierzchni upraw zbóż ziarnem odpowiedniej jakości,

b) zapewnić w 1955 roku wzrost plonów ziemniaków o 7—9 kwintali z ha w stosunku do 1953 roku. Zwiększyć produkcję sadzeniaków kwalifikowanych o 40 proc. kładąc przede wszystkim nacisk na wzrost produkcji od-

mian wczesnych i odpornych na choroby. Rozszerzyć znacznie uprawę ziemniaków wokół wielkich miast i ośrodków — a w rejonach przetwórstwa ziemniaczanego wprowadzić wyskokrobiowe odmiany przemysłowe,

c) podnieść plony buraków cukrowych, rozszerzyć uprawę i zwiększyć zbiory roślin włóknistych i oleistych. Osiągnąć przełom w produkcji lnu i rzepaku oraz zapewnić poprawę jakości włókna lnanego. Rozszerzyć związki w PGR i spółdzielniach produkcyjnych uprawę nowych odmian roślin oleistych, pomyślnie u nas zaaklimatyzowanych,

d) rozszerzyć uprawy i podnieść plony warzyw przede wszystkim w pobliżu wielkich miast i ośrodków przemysłowych i wypoczynkowych. Powiększyć znacznie produkcję warzyw wczesnych przez rozszerzenie gospodarki inspektowej i cieplarnianej,

e) rozwinąć szeroką kampanię sadzenia drzew owocowych, zakładając nowe sady owocowe, znacznie poprawić pielęgnację drzew i krzewów owocowych. Dla wypełnienia wszystkich tych zadań są niezbędne:

— znaczna poprawa jakości uprawy ziemi i usprawnienie metod siewu, sadzenia i sprzętu,

— lepsze wykorzystanie i szersze stosowanie nawozów naturalnych i sztucznych,

— zasadnicza poprawa pielęgnacji i ochrony roślin,

— usprawnienie gospodarki nasennej,

— dalszy rozwój mechanizacji rolnictwa, — zlikwidowanie do końca odłogów.

1. W celu zapewnienia poprawy jakości uprawy ziemi oraz usprawnienia metod siewu i sprzętu należy:

a) stosować w całym rolnictwie takie podstawowe zabiegi agrotechniczne w dziedzinie uprawy, jak wczesne podorywki, orka z przedplużkiem, głęboka orka przedzimowa na całym areale pod zasiewy jare,

b) stosować powszechnie siew rzędowy, oczyszczanie i zaprawianie ziarna siewnego, przestrzegając, aby wysiew i sadzenie odbywały się w ilościach wskazanych przez naukę rolniczą, dla sadzenia ziemniaków dobrać materiał z najbardziej urodzajnych i najstaranniej uprawianych odcinków pola,

c) rozpoczynać i kończyć prace uprawowe w terminach najbardziej właściwych, zalecanych przez naukę,

d) dokonywać — celem uniknięcia strat — sprzętu zbóż, ziemniaków i innych ziemiopłodów w możliwie najkrótszym czasie, przede wszystkim przez pełne wykorzystanie maszyn zniwnych, a zwłaszcza kombajnów i snopowiazek oraz konnych i ciągnikowych koparek do ziemniaków,

e) zapewnić przez odpowiedni instruktaż właściwe stertowanie zbóż, kopowanie ziemniaków i innych okopowych, by w ten sposób uniknąć strat przy ich przechowywaniu,

f) stopniowo upowszechniać i wdrażać w produkcję rolniczą nowe, zalecane przez produkuje naukę zabiegi, jak siew ziarna wraz z granulowanym superfosfatem, siew krzyżowy zbóż, sadzenie ziemniaków systemem kwadratowo-gniazdowym itp.

2. W celu lepszego wykorzystania i szerszego stosowania nawozów naturalnych i sztucznych należy:

a) zapewnić lepsze przechowywanie i wykorzystywanie obornika oraz innych nawozów organicznych, rozszerzyć ekcję zakładania nowych gnojni w spółdzielniach produkcyjnych i gospodarstwach indywidualnych,

b) dążyć do coraz szerszego zakładania przy kompostowaniu oraz wykorzystywania torfu zarówno na ściółkę, jak i dla kompostowania,

c) szerzej stosować nawozy zielone, zwłaszcza na glebach lekkich,

d) upowszechnić wapnowanie zakwaszonych gleb oraz racjonalne nawożenie ich nawozami sztucznymi i organicznymi,

e) w latach 1954 i 1955 zwiększyć dostawy nawozów sztucznych dla rolnictwa i osiągnąć w roku 1955 wzrost wartości tych dostaw o około 39 proc. w stosunku do roku 1953, w tym — nawozów azotowych — o około 46 proc., nawozów fosforowych — o 38 proc. Osiągnąć w roku 1955 podobnym nacisk na wzrost produkcji od-

(Dalszy ciąg na str. 4)

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 — 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej

(Dalszy ciąg ze str. 3)

dukcję około 120 tys. ton osiemnasto-procentowych nawozów fosforowych granulowanych, których działanie jest znacznie bardziej skuteczne. W produkcji uspołecznionych gospodarstwach rolnych stosować mieszanie nawozów fosforowych z obornikiem lub kompostem. Rozwijać produkcję mączki fosforowej na bazie krajowych złóż fosforytów.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego powinno dla mechanizacji robót pracochłonnych przy stosowaniu nawozów naturalnych zwiększyć produkcję roztrząsaczy obornika, a dla usprawnienia stosowania nawozów sztucznych — rozpocząć produkcję siewników kombinowanych dla jednoczesnego wysiewu zbóż i nawozów.

Ministerstwo Rolnictwa powinno zapewnić rozszerzenie zakresu badań w celu określenia potrzeb nawozowych poszczególnych terenów kraju. W oparciu o sieć swych placówek i instruktorów winno ono wydać konkretne zalecenia agrotechniczne w sprawie techniki nawożenia oraz w sprawie upraw, pod które należy w pierwszej kolejności stosować wapnowanie gleby. Ministerstwo Rolnictwa winno systematycznie rozszerzać sieć chemicznych stacji rolniczych.

3. W celu polepszenia pielęgnacji roślin oraz wzmocnienia ich odporności należy:

a) zwrócić szczególną uwagę na dokonywanie takich zabiegów, jak bronowanie pszenicy wiosną, zasilanie pogłównie zbóż nawozami azotowymi, kilkakrotne redlenie ziemniaków, staranne opielanie, szczególnie roślin przemysłowych i warzyw,

b) wzmocnić walkę z chwastami, które przyjęły znaczne rozmiary i powodują wielkie straty; zwiększyć produkcję środków chemicznych do walki z chwastami,

c) dla mechanizacji pracochłonnych zabiegów przy pielęgnacji roślin znacznie zwiększyć produkcję opylaczy, obsypników oraz narzędzi zawieszanych do upraw międzyrzędowych,

d) rozszerzyć i wzmocnić walkę ze szkodnikami roślin, rozbudować służbę ochrony roślin, nadać jej szersze uprawnienia i powiązać ją z przodownikami ochrony roślin w gromadach. Należy walczyć ze szkodnikami ziarnianymi, szczególnie obojętnymi, przy czym znacznie zwiększyć uzbrojenie w sprzęt i zaopatrzenie w środki do zwalczania szkodników. Zwiększyć poważnie produkcję środków ochrony roślin, zwłaszcza Azotolu — przy poprawie ich jakości,

e) w latach 1954—1955 znacznie zwiększyć w szczególności w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Drobno i Rzemiosła, produkcję opylaczy lekkich — do około 35 tys. sztuk w 1955 roku i opryskiwaczy lekkich do około 35 tys. sztuk w 1955 roku, przyspieszyć uruchomienie seryjnej produkcji opryskiwaczy i opylaczy ciężkich, uruchomić w zakładach podległych Ministerstwu Przemysłu Maszynowego produkcję opylaczy i opryskiwaczy zawieszanych.

4. W celu usprawnienia gospodarki nasiennej i zapewnienia zaopatrzenia całego rolnictwa w nasiona kwalifikowane należy:

a) rozbudować organizację nasiennej, rozwinąć sieć stacji selekcyjnych gospodarstw nasiennej i reprodukcyjnych, stacji oceny odmian i oceny nasion,

b) rozwijać kontrakcję nasienną, zakładać pola nasienne w spółdzielniach produkcyjnych, organizować bloki nasienne w gospodarstwach indywidualnych. Zaliczać dostawę nasion kwalifikowanych do gospodarstw indywidualnych i od spółdzielni produkcyjnych na poczet dostaw obowiązkowych na bardziej korzystnych warunkach. Zwiększyć ilość punktów oczyszczania

nasion przy gminnych spółdzielniach i GOM,

c) rozwijać w Instytutach i stacjach selekcyjnych hodowlę nowych urodzajnych odmian zbóż i pełnych, odpornych na choroby i szkodniki sadzaniaków, a także wyprodukować w możliwie krótkim czasie odpowiednią ilość elit i superelit roślin włóknistych, oleistych, motylkowych i warzyw,

d) dla zabezpieczenia na wypadek nieurodzaju przystąpić w 1954 roku do tworzenia Państwowej Rezerwy Nasiennej. Ministerstwo Rolnictwa winno opracować projekt ustawy nasiennej, regulującej między innymi zasady prowadzenia państwowego rejestru odmian i zabezpieczenia praw autorskich hodowców nasion.

5. W celu zapewnienia dalszej mechanizacji produkcji roślin uprawnych należy:

a) zwiększyć zaopatrzenie rolnictwa w maszyny i narzędzia rolnicze.

W roku 1955 produkcja maszyn i narzędzi dla rolnictwa winna wzrosnąć przeszło dwukrotnie w porównaniu z 1953 rokiem. Dostawy siewników winny wzrosnąć o około 50 proc., sadzarek do ziemniaków dwu i półkrotnie, koparek do ziemniaków przeszło dwu i półkrotnie, wyorywaczy do buraków przeszło czterokrotnie.

b) znacznie zwiększyć stopień wykorzystania ciągników i maszyn rolniczych i szerzej stosować system agregowania maszyn w PGR i POM,

c) zwrócić szczególną uwagę na mechanizację upraw międzyrzędowych i w tym celu znacznie zwiększyć zaopatrzenie w narzędzia zawieszane do upraw międzyrzędowych,

d) uruchomić produkcję wysokowydajnych maszyn dla sprzętu ziół oraz dla mechanizacji upraw i sprzętu okopowych i roślin przemysłowych.

W szczególności podjąć w Ministerstwie Przemysłu Maszynowego produkcję kombajnów zbożowych, sadzarek do kwadratowo-gniazdowego sadzenia ziemniaków, przystosować uruchomienie produkcji kombajnów ziemniaczanych,

e) przystąpić do produkcji nowych, bardziej ekonomicznych typów traktorów,

f) zapewnić szybkie opracowanie konstrukcji nowych i wydajniejszych maszyn i urządzeń dla dalszej mechanizacji robót polowych oraz w tym celu rozbudować biura konstrukcyjne maszyn rolniczych,

g) osiągnąć znaczną poprawę jakości maszyn i narzędzi rolniczych produkowanych w zakładach Ministerstwa Przemysłu Maszynowego i Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła,

h) zwiększyć zaopatrzenie w części zamienne do traktorów i maszyn rolniczych oraz usprawnić dystrybucję części zamiennych.

6. W celu wykorzystania wszystkich możliwości rozszerzenia powierzchni siewów i pełniejszego wykorzystania gruntów ornych należy:

a) do końca 1955 roku zapewnić pełne wykorzystanie wszystkich gruntów uprawnych,

b) podjąć prace nad kompleksowym zagospodarowaniem terenów rzadziej zaludnionych i pozostawionych odpowiednich budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych.

Ministerstwo Rolnictwa łącznie z Ministerstwem Państwowych Gospodarstw Rolnych winno zapewnić nie tylko obszarów województw lubelskiego i rzeszowskiego, stwarzając odpowiednie warunki dla osadników — chłopów i robotników rolnych,

c) znacznie wzmocnić kampanię osiedleńczą na poszczególnych terenach Ziemi Odzyskanych. W okęgach rolniczych, gdzie istnieją jeszcze na wsi pewne nadwyżki siły roboczej, wzmocnić akcję propagandową i organizacyjną dla znacznego rozszerzenia osadnictwa.

o 71 proc. w porównaniu z rokiem 1949. wydajność wlny z owcy wzrosła bardzo nieznacznie, a także jakość jej nie uległa istotnej poprawie.

Zasadniczą przyczyną niedostatecznego wzrostu hodowli i niskiej jeszcze produktywności zwierząt jest słaby rozwój bazy paszowej, wynikający zarówno z niedostatecznej produkcji zbóż i ziemniaków jak i niskiej wydajności łąk i pastwisk. Również zbiory roślin pastewnych, a w tej dziedzinie upraw poplonowych, mimo pewnego wzrostu są wysoko niedostateczne. Ponadto występują poważne straty w zbiorach siana, ziemniaków, zielonek z powodu ich nietermińowego sprzętu, niewłaściwego przechowywania i nieracjonalnego skarmiania.

Na stan produkcji zwierzęcej ujemnie wpływa również niski jeszcze poziom obsługi zootechnicznej.

Hodowla zarodowa jest jeszcze słabo rozwinięta. Niedostateczna jest ilość punktów kopulacyjnych i jakości rozplodników na tych punktach. Mimo poważnych osiągnięć w dziedzinie profilaktyki i leczenia u weterynarzy, poziom ich nie za-

pewnia w pełni skutecznej walki z chorobami zakaźnymi. Poważne szkody jalo-wości u krów, a także choroby młodzieży i duża ilość padnięć, zwłaszcza prosiąt.

Na podstawie oceny stanu hodowli i możliwości jej rozwoju należy ustalić na lata 1954 — 1955 następujące zadania:

a) zwrócić szczególną uwagę na szybsze podnoszenie pogłowia bydła rogatego, uzyskanie większej mleczności krów, zwiększenie przeciętnej wagi i poprawę jakości bydła rzeźnego.

Podnieść stan pogłowia bydła do 7,9—8,1 mln sztuk, tj. o 7—10 proc. w porównaniu z rokiem 1953 i osiągnąć w roku 1955 przeciętnie w kraju co najmniej 26 krów na 100 ha użytków rolnych,

b) osiągnąć zwiększenie pogłowia trzody chlewnej do 10,6 — 11,1 mln sztuk, tj. o 10 — 15 proc. w porównaniu z rokiem 1953, zapewniając jednocześnie właściwy udział ilości macior w całości pogłowia,

c) zapewnić dalsze wysokie tempo przyrostu pogłowia owiec, rozszerzając ich hodowlę na tereny, w których hodowla ta jest słabo rozwinięta. Pogłowiu owiec winno wzrosnąć w roku 1955 do 4,2 — 4,3 mln sztuk, tj. o około 25 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Jednocześnie należy zapewnić poprawę wydajności i jakości wlny.

Dla osiągnięcia zamierzonego wzrostu pogłowia zwierząt i podniesienia ich produktywności niezbędne są:

— znaczny rozwój bazy paszowej oraz zasadnicze polepszenie wykorzystania paszy,

— usprawnienie gospodarki zarodowej,

— poprawa obsługi zootechnicznej,

— poprawa ochrony weterynaryjnej zwierząt,

— zwiększenie budownictwa pomieszczeń gospodarskich,

— postęp w mechanizacji prac hodowlanych.

1. W celu zapewnienia odpowiedniej ilości pasz dla potrzeb hodowli należy:

a) zapewnić osiągnięcie wzrostu wydajności łąk i pastwisk. W tym celu niezbędne jest przede wszystkim znaczne rozszerzenie prac melioracyjnych.

Nakłady inwestycyjne na melioracje wzrosną w roku 1955 o 75 proc. w porównaniu z rokiem 1953. Zasięg prac melioracyjnych winien być znacznie zwiększony przez szeroki rozwój lokalnych prac melioracyjnych podejmowanych przez zainteresowanych chłopów w gromadach i gminach, przy zapewnieniu odpowiedniej pomocy ze strony służby wodno — melioracyjnej.

Dla uniknięcia poważnych strat w zbiorach i uzyskania paszy zawierającej większą ilość białka niezbędne jest upowszechnienie wczesnego koszenia traw i suszenia siana na kozłach lub innych urządzeniach.

W sektorze socjalistycznym i w gospodarstwach indywidualnych zapewnić należy szersze podjęcie zabiegów pielęgnacyjnych w gospodarce łąkowej, stosowanie nawożenia łąk, zwiększenie produkcji cennych nasion traw wieloletnich, wapnowanie łąk zakwaszonych. W PGR i w spółdzielniach produkcyjnych można osiągnąć poważne zwiększenie wykorzystania pastwisk przez stosowanie systemu wypasu kwatrowego.

Niezbędne jest podjęcie środków dla lepszego zagospodarowania terenów łąkowych w województwach zielonogórskim i szczecińskim. Wymaga to wzmocnienia mechanizacji prac łąkowo-melioracyjnych w PGR i spółdzielniach produkcyjnych na tych terenach oraz usprawnienia organizacji grup końskich.

Zadaniem Ministerstwa Przemysłu Maszynowego, Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła oraz Ministerstwa Rolnictwa jest zwiększenie produkcji i uruchomienie nowych typów maszyn i urządzeń dla mechanizacji upraw łąk i robót melioracyjnych,

b) zwiększać stopniowo obszar upraw pastewnych i podnieść ich plony oraz rozszerzyć powierzchnię zasiewu po-

plonów o 250 tys. ha w ciągu najbliższych dwóch lat.

Zwiększyć produkcję wysokowartościowych pasz białkowych przez rozszerzenie uprawy lubinu i wyki ozimej.

Rozszerzyć uprawę końskiego zębu, słonecznika pastewnego i innych roślin nadających się do kiszenia,

c) upowszechnić zakładanie silosów i zakiszenie pasz w celu zapewnienia odpowiedniej i obfitej paszy dla bydła i trzody chlewnej na okres zimowy. Państwu służyć rolna winna w oparciu o aktywność społeczną w gromadach zapewnić szeroką popularyzację zakładania silosów, rozszerzenia zasiewów poplonów dla zwiększenia masy silosowej, wykorzystania ubocznych produktów roślinnych, a zwłaszcza liści buraczanych dla zwiększenia zasobów pasz.

W ciągu lat 1954 — 1955 należy dążyć do osiągnięcia produkcji I — 2 ton kiszonek rocznie na krowę.

d) zwiększyć produkcję pasz treściwych i mieszanek paszowych, zwłaszcza w zakładach Ministerstwa Przemysłu Rolnego i Spożywczego, Ministerstwa Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego oraz Ministerstwa Skupu.

2. W celu upowszechnienia racjonalnych metod żywienia zwierząt należy zobowiązać Ministerstwo Rolnictwa do znacznego rozszerzenia poradnictwa żywieniowego. Odpowiednie instytuty i placówki naukowe winny opracować nowe normy żywienia zwierząt z uwzględnieniem terenowych warunków paszowych.

3. Dla usprawnienia gospodarki zarodowej i znacznego rozszerzenia hodowli zarodowej należy:

a) osiągnąć w ciągu kilku lat ulepszenie rasowych właściwości zwierząt hodowlanych i uzyskać dzięki temu wyższą mleczność krów, szybszy przyrost wagi, zwiększoną płodność zwierząt.

Wymaga to znacznego rozszerzenia sieci gospodarstw zarodowych w Państwowych Gospodarstwach Rolnych i ferm hodowli zarodowej w spółdzielniach produkcyjnych. Niezbędne jest również rozwijanie hodowli zarodowej w gospodarstwach indywidualnych w oparciu o bardziej korzystne warunki kontrakcji przechowawcza i zwiększoną pomoc dla hodowców sztuk zarodowych, zwłaszcza dla właścicieli rozplodników.

Niezbędne jest zwrócenie uwagi na podniesienie jakości pogłowia koni a szczególnie na hodowlę koni roboczych wysokiej jakości,

b) sieć stacji kopulacyjnych z uwzględnieniem potrzeb gospodarstw indywidualnych winna być znacznie rozbudowana.

W roku 1955 należy osiągnąć stan uznanych rozplodników: buhajów 62 tys. sztuk, ogierów 8 tys. sztuk, knurów około 33 tys. sztuk tryków około 45 tys. sztuk. Rozszerzyć należy także sieć stacji sztucznego unasienniania.

4. Dla rozszerzenia i usprawnienia ochrony weterynaryjnej należy:

a) znacznie wzmocnić działalność służby weterynaryjnej i szeroko prowadzić akcję profilaktyczną,

b) znacznie rozbudować sieć lecznic, przychodni i punktów weterynaryjnych,

c) zwiększyć produkcję szczepionek i surowic niezbędnych do rozszerzenia szczepień ochronnych, szczególnie przeciwko pomorowi i różycy,

d) wzmocnić walkę z jalowością krów i wprowadzić bezpłatne jej leczenie przez państwową służbę weterynaryjną.

5. Dla uzyskania postępu w mechanizacji prac hodowlanych w spółdzielniach i Państwowych Gospodarstwach Rolnych niezbędne jest podjęcie szeregu środków technicznych i organizacyjnych.

Ministerstwo Przemysłu Maszynowego i Ministerstwo Przemysłu Drobno i Rzemiosła winno rozszerzyć produkcję maszyn z napędem mechanicznym do przygotowywania pasz samoczynnych poideł prostych urządzeń transportowych dla obór i chlewni itd. oraz podjąć produkcję elektrycznych dojarek.

6. W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

a) ustalać od roku 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na poziomie nie wyższym niż w roku 1953, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych będzie rola sprzedawać zboża, ziemniaków, mleka i żywa po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemniaki, mleko, żywiec trzody chlewnej i bydła. Pozostałe działy produkcji rolniczej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wlny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

b) utrzymać wprowadzone w roku 1951 następujące zmiany w systemie ulg i zamienników:

— zwolnienie indywidualnych gospodarstw małorolnych o powierzchni nie większej niż 1 ha użytków rolnych począwszy od 1 stycznia 1954 r. od obowiązkowych dostaw żywa i mleka,

— zwolnienie gospodarstw, które przejmują do zagospodarowania odłogi i inne nie zagospodarowane użytki rolne od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka przypadających z tych gruntów na okres 3 pierwszych lat ich użytkowania,

— przyznanie gospodarstwom do 5 ha prawa na wykonanie 30 proc. obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych — dowolnym rodzajem zwierząt rzeźnych albo zwierzętami hodowlanymi lub wlną owczą,

— gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji roślinnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

Utrzymanie na następne lata obowiązkowych dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, stanowiących ważny element spójni ekonomicznej między miastem i wsią.

7. W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

a) ustalać od roku 1954 wymiar ogólny dostaw obowiązkowych na poziomie nie wyższym niż w roku 1953, co przy wzroście produkcji rolniczej zapewni że z roku na rok dochody wsi będą rosły, bowiem przy pełnym wykonaniu dostaw obowiązkowych będzie rola sprzedawać zboża, ziemniaków, mleka i żywa po wyższych cenach na warunkach kontraktacyjnych, bądź na warunkach wolnego rynku.

Obowiązkowe dostawy obejmują obecnie i obejmować będą w latach następnych zboża, ziemniaki, mleko, żywiec trzody chlewnej i bydła. Pozostałe działy produkcji rolniczej nie będą w okresie lat następnych objęte obowiązkowymi dostawami. Dotyczy to upraw przemysłowych, warzyw i owoców, wlny, siana i upraw pastewnych, drobiu, jaj, roślin strączkowych jadalnych, gryki itd.

b) utrzymać wprowadzone w roku 1951 następujące zmiany w systemie ulg i zamienników:

— zwolnienie indywidualnych gospodarstw małorolnych o powierzchni nie większej niż 1 ha użytków rolnych począwszy od 1 stycznia 1954 r. od obowiązkowych dostaw żywa i mleka,

— zwolnienie gospodarstw, które przejmują do zagospodarowania odłogi i inne nie zagospodarowane użytki rolne od obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych i mleka przypadających z tych gruntów na okres 3 pierwszych lat ich użytkowania,

— przyznanie gospodarstwom do 5 ha prawa na wykonanie 30 proc. obowiązkowych dostaw zwierząt rzeźnych — dowolnym rodzajem zwierząt rzeźnych albo zwierzętami hodowlanymi lub wlną owczą,

— gospodarstwa do 3 ha oraz gospodarstwa specjalizujące się w poszczególnych gałęziach hodowli i produkcji roślinnej winny otrzymać w latach następnych możliwość zastąpienia w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

Utrzymanie na następne lata obowiązkowych dostaw na tym samym ogólnym poziomie i rozszerzenie systemu ulg i zamienników w obowiązkowych dostawach stwarza jeszcze bardziej sprzyjające warunki, by gospodarstwa chłopskie wykonywały obowiązkowe dostawy w pełni, terminowo i sprawnie.

Organizacje partyjne i rady narodowe winny wzmocnić wysiłki w kierunku osiągnięcia pełnego i terminowego wykonywania obowiązkowych dostaw, stanowiących ważny element spójni ekonomicznej między miastem i wsią.

8. W dziedzinie dostaw obowiązkowych należy:

a) rozwijać kontrakcję trzody chlewnej mięsno — słońskiej, zwiększyć kontrakcję prosiąt i warchlaków oraz zwiększyć kontrakcję młodego bydła rzeźnego,

b) dla stworzenia możliwości zakupu bydła przez gospodarstwa małorolne i średniorolne rozszerzyć kontrakcję cielceczek użytkowych, pochodzących od krów o sprawdzonej wysokiej użyteczności, obejmując nią 75 tys. cielceczek w roku 1954 i 100 tys. cielceczek w roku 1955.

9. W dziedzinie podatków należy:

a) zmniejszyć poczynając od roku 1954 progresję podatkową dla gospodarstw chłopskich na niektórych słabiej zagospodarowanych terenach,

b) wprowadzić indywidualne ulgi podatkowe dla gospodarstw, których stan zagospodarowania jest szczególnie słaby i które zobowiązują się do osiągnięcia w określonym terminie właściwego stanu zagospodarowania.

10. W celu rozszerzenia pomocy kredytowej dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych należy:

a) zabezpieczyć udzielanie kredytów na zakup krów i jałówek przede wszystkim gospodarstwom nie posiadającym krów,

b) zapewnić gospodarstwom małorolnym i średniorolnym kredyty na budowę pomieszczeń dla inwentarza, przy czym uprzywilejować należy gospodarstwa prowadzące hodowlę zarodową oraz podejmujące się wychowu na podstawie kontrakcji,

c) zwiększyć kredyty na rozwój upraw specjalnych, zakup nawozów itp.,

d) zwiększyć znacznie bankowe kredyty inwestycyjne dla gospodarstw małorolnych i średniorolnych, usprawnić pracę Narodowego Banku Polskiego i gminnych kas spółdzielczych w zakresie kredytowania wsi.

11. Dla umożliwienia gospodarstwom indywidualnym podejmowania w szerszym miarze niż dotąd budownictwa gospodarczego oraz dokonywania remontów zabudowań należy obok pomocy kredytowej zwiększyć w roku 1955 sprzedaż rynkową materiałów budowlanych dla wsi o 55 — 65 proc. w porównaniu z rokiem 1953.

Należy rozwinąć szeroko produkcję materiałów budowlanych na potrzeby wsi przez przemysł terenowy, uruchomić nieczynne w chwili obecnej ułamek cegielni, betoniarń itp.

12. W celu jak najlepszego wykorzystania gruntów dopomoc chłopom małorolnym i średniorolnym, którzy o to się zwrócą w sealeniu gruntów położonych w nadmiernej szachownicy,

13. Rozszerzyć pomoc dla GOM, które są ważnym czynnikiem mechanizacji pracy w indywidualnych gospodarstwach chłopskich i ograniczania wycisku kulackiego. W tym celu należy:

a) zwiększyć ilość Gminnych Ośrodków Maszynowych, zwłaszcza na terenie województw centralnych i wschodnich,

b) zwiększyć zaopatrzenie GOM w maszyny rolnicze, zwłaszcza w siewniki zbożowe, maszyny żniwne, koparki, kosiarke i agregaty omłotowe, lekką aparaturę do ochrony roślin oraz zorganizować przy GOM punkty czyszczenia nasion,

c) zwrócić szczególną uwagę na rozbudowę kuźni i warsztatów pomocniczych GOM i zapewnić ich właściwe wyposażenie,

d) rozszerzyć zakres pomocy sąsiedzkiej i powiązać ją z pracą GOM, by umożliwić korzystanie z maszyn GOM chłopom małorolnym i średniorolnym nie posiadającym koni,

e) obniżyć opłaty pobierane przez GOM, by bardziej udostępnić chłopom małorolnym i średniorolnym korzystanie z ich usług,

f) zapewnić stałą kontrolę terenowych rad narodowych nad pracą GOM,

g) stworzyć przy GOM społeczne komitety, które będą czuwały nad właściwym przydziałem i wykorzystaniem sprzętu.

14. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

15. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

16. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

17. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

18. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

19. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

20. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

21. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

22. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

23. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

24. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

25. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

26. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

27. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

28. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

29. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

30. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

31. W celu okazania pomocy indywidualnie gospodarującym chłopom małorolnym i średniorolnym w uprawie pól, w zasiewach i sprzącej zbóż, POM winny organizować odpowiednie бригады тракторной помощи, które będą wykonywać prace w określonych granicach dostaw zboża dostawami żywa, mleka, ziemniaków lub innych zwierząt.

32.

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 - 1955 i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej

(Dalszy ciąg ze str. 4)

- a) ocynkowane oraz zwrócić szczególną uwagę na jakość dostarczanych towarów,
 - b) celem zapobieżenia nadużyciom i kumoterstwu rozszerzyć i wzmocnić społeczną kontrolę przy wszystkich placówkach gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”,
 - c) szczególną uwagę zwrócić na właściwą organizację punktów skupu, zwłaszcza punktów skupu mleka i żywności, usprawnić inspekcję mleczarską w celu wzmocnienia walki z nadużyciami przy skupie mleka,
 - d) w roku 1954 przystąpić w szybkim tempie do rozbudowy sieci zakładów usługowych dla wsi i do zwiększenia działalności zakładów już istniejących. Liczba punktów usługowych — spółdzielczych i rzemieślniczych, obsługujących wieś winna wzrosnąć z około 40 tys. w roku 1953 do około 60 tys. w roku 1955.
11. W celu uporządkowania spraw prawnych, dotyczących chłopskiej własności ziemi należy:
- a) przyspieszyć wydanie dokumentów potwierdzających własność nabywcom gruntów z tytułu reformy rolnej i osadnictwa,
 - b) uwłaszczyć dzierżawców gruntów Państwowego Funduszu Ziemi. Na życze-

- nienie zainteresowanych uznać za zakończony rozrachunki Funduszu Ziemi z repatriantami z Bugu i traktować gospodarke im przydzieloną jako ekwiwalent posiadanych przez nich poprzednio gospodarstw,
 - c) zatwierdzić formalności związane z własnością nabywcom gruntów z parcelacji przedwojennej oraz z własnością chłopów pracujących, którzy nabywali grunty przed wejściem w życie ustawy o reformie rolnej i zwolnić ich z opłaty podatku od nabycia praw majątkowych, a dokonane z tego tytułu wpłaty — zaliczyć na poczet podatku gruntowego,
 - d) uznać za zakończoną weryfikację nadań oraz uchylić niewykonane orzeczenia weryfikacyjne władz z wyjątkiem wypadków nadużyć, dochodzonych w trybie administracyjnym,
 - e) zwrócić uwagę na ścisłe przestrzeganie praworządności w dziedzinie chłopskiej własności ziemi, w szczególności na przestrzeganie przepisów, dotyczących wymiany gruntów przy tworzeniu spółdzielni produkcyjnych.
12. Należy zobowiązać ministerstwa Rolnictwa, Skupu i Finansów, by opracowały i przedstawiły Prezydium Rządu projekty odpowiednich ustaw i rozporządzeń dla wcielenia w życie przedstawionych wyżej środków.

- nów wszechstronnego ich rozwoju. Spółdzielniom tym należy zapewnić szczególną pomoc w zakresie kadr fachowych, mechanizacji upraw i hodowli oraz stosowania nowoczesnej agrotechniki,
2. Dla organizacyjno-ekonomicznego umocnienia gospodarki spółdzielczej należy:
- a) ściśle przestrzegać zasady materialnego zainteresowania członków spółdzielni w podnoszeniu wydajności pracy i osiąganiu wyższych wyników produkcyjnych. Wymaga to przede wszystkim powszechnego wprowadzenia norm dla każdego rodzaju roboty i ścisłego przestrzegania zasady opłaty według ilości i jakości wykonywanej pracy,
 - b) zapewnić wzrost kwalifikacji zawodowych i politycznych kierowniczej kadry spółdzielni produkcyjnych, rozszerzyć system kursów i szkół dla tej kadry oraz rozszerzyć masowe szkolenie członków spółdzielni produkcyjnych w ramach upowszechnienia wiedzy rolnej,
 - c) zapewnić należytą organizację pracy zespołowej w uprawie i hodowli. W tym celu należy w większych spółdzielniach tworzyć oddzielne бригады polowe i hodowlane, a w mniejszych spółdzielniach, w których nie jest celowe tworzenie odrębnych бригад hodowlanych, zapewnić powołanie wewnątrz бригады mieszanej — specjalnej grupy hodowlanej. Wskazane jest także tworzenie wewnątrz бригад polowych ogniw dla wykonywania robót szczególnie pracochłonnych. Pośrednio spółdzielniom i wewnątrz spółdzielni szereg winno się rozwijać socjalistyczne współzawodnictwo pracy,
 - d) usprawnić gospodarkę finansową spółdzielni i działalność komisji rewizyjnej i ściśle przestrzegać podziału dochodu zgodnie ze statutem, a zwłaszcza wydziałania funduszy niepodzielnych i racjonalnego ich rozchodowania,
 - e) umocnić samorząd spółdzielczy. Wymaga to w szczególności zapewnienia aktywnego udziału członków w omawianiu i decydowaniu na ogólnych zebraniach najważniejszych spraw spółdzielni i przestrzegania statutowych uprawnień zarządu spółdzielni,
 - f) uporządkować przepisów o dostawach obowiązkowych dla spółdzielni produkcyjnych, przy zachowaniu przysługujących im ulg. Wymiar dostaw należnych od spółdzielni winien być ustalony w oparciu o odrębnie opracowane zasady,

- w sposób zapewniający zainteresowanie materiale spółdzielców w dalszym wzroście produkcji.
- Obowiązkowe dostawy żywności, mleka i ziemniaków dla spółdzielni, gospodarujących odłogi lub też gospodarujących na gruntach Państwowego Funduszu Ziemi, na którym nie mogą przedsięwziąć intensywnej gospodarki, winny być ograniczone wyłącznie do obszaru ziemi, wniesionej przez samych członków spółdzielni.
- Należy umorzyć członkom spółdzielni produkcyjnych spłaty zadłużeń wobec Państwowego Funduszu Ziemi, a także innych zadłużeń z tytułu państwowej pomocy produkcyjnej, zaciągniętych w latach 1944 - 1949, a przejętych przez Bank Rolny.
3. Dla dalszego prawidłowego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o rosnącą techniczną i organizacyjną pomoc państwa należy:
- a) w pracy nad zakładaniem nowych spółdzielni zwrócić szczególną uwagę na właściwe polityczne, ekonomiczne i organizacyjne przygotowanie ich działalności. Oznacza to konieczność szerokiej pracy wyjaśniającej wśród całej gromady i dokładnego zapoznania członków spółdzielni z ich statutowymi prawami i obowiązkami,
 - b) dokładać starań, by spółdzielnia obejmowała dostateczną liczbę członków i wystarczająco wielki obszar ziemi,
 - c) zwrócić uwagę na planowe przygotowanie działalności gospodarzej nowo założonej spółdzielni i zapewnić okazanie jej niezbędnej pomocy, zwłaszcza w szybkim rozwoju hodowli zespołowej.
4. Spółdzielnie produkcyjne winny okazać pomoc produkcyjną małym i średniorolnym chłopom przez upowszechnianie doświadczeń agrotechnicznych, dostaw nasion kwalifikowanych, dostaw przyrządów narzędziowych dla podniesienia hodowli w gospodarstwach indywidualnych itd.
- Należy zapewnić zacieśnienie więzi członków spółdzielni produkcyjnych z gospodarstwami indywidualnymi chłopów i średniorolnymi chłopami pracującymi przez aktywny udział spółdzielców w życiu politycznym, gospodarczym i kulturalnym całej gromady i we wspólnych pracach gromadzkich.
5. Dotychczasowe osiągnięcia spółdzielni produkcyjnych ujawniają wielkie możliwości dalszego szybkiego wzrostu produkcji rolnej. Rozwój spółdzielczości produkcyjnej w oparciu o coraz szerszą mechanizację i stosowanie postępowych metod agrotechnicznych zapewni nieustanny wzrost produkcji rolnej, wzrost założeń i kultury wsi.

6. W celu zapewnienia wzrostu produkcji rolnej w planach inwestycyjnych POM budowę warsztatów i pomieszczeń na maszyny i narzędzia, wyposażenie POM w warsztaty ruchome i środki łączności, systematycznie podnosić kwalifikacje pracowników POM.
- Konieczne jest skierowanie z przemyślności do POM odpowiedniej ilości wykwalifikowanych robotników warsztatów oraz personelu inżynieryjno-technicznego.
7. Uznać za wysoce niepomysłny obecny stan zaopatrzenia POM w części zamienne, w wyniku czego wiele traktorów i maszyn rolniczych nie może być w pełni wykorzystane. Należy ustalić odpowiednie normatywy zużycia części zamiennych i usprawnienie ich dystrybucji.
8. Dla polepszenia warunków pracy i stabilizacji załóg POM niezbędne jest

- zwiększenie troski o warunki bytowe i socjalne pracowników, wzmocnienie budownictwa socjalnego i mieszkaniowego, szczególnie budownictwa mieszkań dla wysoko kwalifikowanych specjalistów, zapewnienie odpowiednich warunków żywienia i zakwaterowania traktorzystom pracującym w polu.
9. Podnieść na wyższy poziom pracę Wydziałów Politycznych POM, a w szczególności ich pracę masowo polityczną na terenie spółdzielni produkcyjnych oraz pracę nad wychowaniem załóg pomowskich w duchu walki o wykonanie planów produkcyjnych Wydziałów Politycznych wychowywać winny załogi POM na bojownictwo socjalistycznej przebudowy rolnictwa na bazie nowoczesnej techniki i zapewnić ugruntowanie socjalistycznego stosunku do mienia państwowego i spółdzielczego.

VI. Zadania w dziedzinie rozwoju państwowych gospodarstw rolnych

Państwowe Gospodarstwa Rolne osiągnęły znaczne wyniki w rozwoju produkcji.

Zbiory zbóż wzrastały szybciej niż w gospodarce indywidualnej. Zbiory buraków cukrowych wzrosły w 1953 roku w porównaniu z 1949 rokiem o 83 proc. W tym samym okresie pogłowię świń wzrosło przeszło czterokrotnie i osiągnęło ponad 900 tys. sztuk. Pogłowię bydła wzrosło 2,4 raza i osiągnęło w połowie 1953 roku 432 tys. sztuk.

Dzięki powiększeniu wyposażenia w traktory i maszyny rolnicze PGR osiągnęły już w zasadzie niemal pełną mechanizację orki, kultywatorowania, bronowania, sprzętu zbóż i ziemniaków. Wzrasta udział kombinajdów w sprzącie zbóż.

Mimo tych niewątpliwych osiągnięć, prace PGR nie można uznać za zadowalającą. PGR nie wykorzystują posiadanych możliwości dla wzrostu produkcji. Zbyt powolny jest wzrost plonów i wydajności produkcji zwierzęcej. Około 20 proc. gospodarstw, posiadających wielostronnie rozwiniętą gospodarkę i osiągających wysokie plony, istnieje znaczna liczba gospodarstw, których produkcja znajduje się jeszcze na niskim poziomie.

Nadal pozostają niedostatecznie zagospodarowane najlepsze i najbardziej urodzajne gleby niektórych rejonów, jak lesy lubelskie, Żuławy, część małopolskich, dużych kompleksów łąkowe są niedostatecznie zagospodarowane i nie wykorzystane.

Znaczna liczba zespołów PGR nie wykonuje państwowych planów w zakresie produkcji i dostaw. PGR nie wykonują zadań w dziedzinie gospodarki pastwisk i zarodkowej. W wielu zespołach poziom agrotechniki i zootechniki jest jeszcze niski, a prace wykonywane są w nieodpowiednich terminach. Szczególnie zaniedbana mają miejsce w uprawie i sprzącie okopowych. Bardzo wiele zaniedbań istnieje na odcinku hodowli.

Park traktorowy i maszynowy nie jest dostatecznie wykorzystany, a nadzór techniczny i konserwacja sprzętu nie znajdują się jeszcze na należytym poziomie. Niski poziom organizacji pracy i rozpowiększenie w wielu gospodarstwach fakty marnotrawstwa powodują nadmierne wysokie koszty własne produkcji.

Przewyższenie realiów traktorów stanowi niebezpieczny warunek realizacji trudnych zadań, jakie PGR mają obecnie do wykonania.

Przed PGR stoją zadania podniesienia produkcji roślinnej i zwierzęcej przez intensyfikację gospodarki, wzrost plonów i podniesienie produktywności zwierząt.

W roku 1955 w PGR zbiory zbóż winny być o 150-170 tys. ton wyższe niż w roku 1952. W ciągu najbliższych dwóch lat plony buraków cukrowych i ziemniaków winny wzrosnąć o 15-20 proc. Stan pogłowia bydła na koniec 1955 roku powinien wzrosnąć w stosunku do 1953 roku o 30-35 proc., a trzody chlewnej o około 20 proc.

Szczególnie ważnym zadaniem Państwowych Gospodarstw Rolnych jest rozwinięcie hodowli zwierząt zarodkowych i produkcji nasion kwalifikowanych, zwłaszcza dla zaopatrzenia spółdzielni produkcyjnych i gospodarki indywidualnej.

Usprawniając swoją gospodarkę, organizację pracy i wyniki produkcyjne, podnosząc poziom uświadomienia politycznego załóg, podnosząc zaanżycie zespoły i gospodarstwa do poziomu produkcyjnych — PGR winny więcej niż dotychczas oddziaływać na wieś gospodarczo i politycznie, a szczególną pomoc okazywać spółdzielniom produkcyjnym w dziedzinie ich dalszego wzrostu i umocnienia gospodarczego i organizacyjnego.

Dla wykonania tych zadań i stworzenia warunków dalszego stalego rozwoju PGR należy:

1. W oparciu o przeprowadzoną zmianę struktury organizacyjnej ministerstwa umocnić organizacyjnie i kadrowo centralne zarządy i zjednoczenia, zapewnić operatywność w kierowaniu przez nie podległymi im zespołami i gospodarstwami, wzmocnić ich odpowiedzialność za kompleksowe kierownictwo całością produkcji podległych przedsiębiorstw i przewy-

IV. Zadania w dziedzinie dalszego rozwoju i umocnienia spółdzielni produkcyjnych

Sluszną linią partii, zmierzającą do rozwinięcia zespołowych form gospodarki w rolnictwie, doprowadziła już do stworzenia poważnej liczby spółdzielni produkcyjnych, które mimo krótkiego okresu istnienia wykazywały w praktyce wyższą gospodarkę socjalistyczną w rolnictwie nad gospodarką indywidualną.

Młody ruch spółdzielczości produkcyjnej w Polsce ma już za sobą poważne osiągnięcia. Spółdzielnie produkcyjne uzyskały plony zbóż przeciętnie o 18 proc. wyższe niż w gospodarce indywidualnej, i znacznie rozwinęły hodowlę bydła, trzody chlewnej i owiec. W spółdzielniach, gospodarujących dłużej niż rok obsada trzody chlewnej na 100 ha ziemi orną, licząc łącznie z gospodarstwami przysługującymi, jest już w szeregu województw większa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Towarowość produkcji w spółdzielniach jest znacznie wyższa niż w gospodarstwach indywidualnych.

Szeroka pomoc w dziedzinie mechanizacji, udzielana spółdzielniom przez państwo ludowe, powoduje, że praca w spółdzielniach stała się wydajniejsza i lepsza niż w drobnej gospodarce chłopskiej.

Chłopi spółdzielcy osiągają zazwyczaj już w pierwszym roku wyższe dochody niż w okresie, gdy gospodarowali indywidualnie. Jednocześnie korzystają oni w szerszym i rosnącym stopniu z urządzeń kulturalnych i socjalnych.

Spółdzielczość produkcyjna stała się już poważnym czynnikiem w życiu wsi polskiej, oddziaływającym na miliony chłopów pracujących — nie-spółdzielców.

W spółdzielniach produkcyjnych wyrosło wielu przodujących ludzi wsi polskiej — mistrzów urodzaju i hodowli. Dobrze gospodarujące spółdzielnie swą pracą i wynikami zachęcają coraz większą liczbę chłopów małorolnych i średniorolnych do zespołowych form gospodarowania.

Przy niewątpliwych osiągnięciach młodego ruchu spółdzielczości produkcyjnej posiadają one jeszcze szereg braków i niedociągnięć.

Ruch spółdzielczości produkcyjnej na terenach województw centralnych i wschodnich rozwija się powoli i pozostaje wyraźnie w tyle za innymi częściami kraju.

Istnieją jeszcze na terenie całego kraju spółdzielnie, które — wskutek odgrazania się od sąsiadujących z nimi małorolnych i średniorolnych chłopów i zasklepiania się we własnym ciasnym gronie — nie zdobywają nowych członków i nie gospodarują na małych obszarach ziemi. Nie pozwala im to na osiągnięcie wszystkich korzyści, które zapewnia gospodarstwo uspołecznione.

Okno wielu przodujących spółdzielni produkcyjnych, które wyróżniają się do bra organizacją pracy, osiągają piękne wyniki w produkcji roślinnej i hodowlanej, zapewniają swoim członkom wysoką wartość dniówki obrachunkowej — istnieje jeszcze spółdzielnie, gospodarujące nie prawidłowo i nie osiągnące należytych wyników.

Należy podkreślić niedostateczny jeszcze rozwój hodowli bydła rogatego, uprawy okopowych, zwłaszcza ziemniaków, oraz brak należytej troski o rozszerzenie upraw roślin pastewnych i wykorzystanie łąk i pastwisk.

Z oceny dotychczasowego rozwoju ruchu spółdzielczości produkcyjnej wynikają następujące podstawowe zadania:

- zapewnić dalszego nieustannego rozwoju spółdzielczości produkcyjnej na terenie całego kraju, na gruncie pełnej dobrowolności i w oparciu o rosnącą pomoc państwa ludowego.
- Warunkiem ekonomiczno-organizacyjnego umocnienia spółdzielni produkcyjnych jest wszechstronny rozwój ich produkcji, pełne wykorzystanie pomocy technicznej POM, stosowanie przodujących zabiegów agrotechnicznych i zootechnicznych, wzmocnienie podstaw finansowych gospodarki spółdzielczej, racjonalna organizacja pracy, rozwinięcie inicjatyw i aktywności chłopów spółdzielców, pełne przestrzeganie zasad statutu i samorządu spółdzielczego.
1. Dla osiągnięcia wszechstronnego rozwoju produkcji rolnej w spółdzielniach produkcyjnych należy:
- a) wzmocnić walkę o wzrost plonów zbóż jako podstawy rozwoju całej produkcji rolnej w spółdzielniach produkcyjnych,
 - b) zapewnić znacznie szybszy rozwój hodowli, zwłaszcza bydła rogatego, zapewnić odpowiednią dla tej hodowli bieżąca paszową,
 - c) umożliwić spółdzielniom produkcyjnym, w drodze pomocy kredytowej państwa, zakupu bydła stanowiącego wkład inwentarzowy nowostępujących członków z wypłatą należności już w pierwszym roku ich przystąpienia do spółdzielni,
 - d) zwiększać produkcję pasz, upraw roślin pastewnych, zwłaszcza moliłkowych i znacznie podnieść wydajność łąk i pastwisk,
 - e) zakładać silosy w każdej spółdzielni produkcyjnej,
 - f) zwrócić szczególną uwagę na podniesienie plonów i rozszerzenie upraw ziemniaków i roślin przemysłowych oraz na rozwój warzywnictwa i sadownictwa, zwłaszcza w rejonach ośrodków miejskich i wczasowych,
 - g) rozwijać w przodujących spółdzielniach produkcję nasion kwalifikowanych i hodowlę bydła zarodkowej. Zakładać we wszystkich spółdzielniach produkcyjnych pola nasienne, w celu umożliwienia pokrycia potrzeb własnych spółdzielni i zaopatrywania indywidualnych gospodarstw chłopskich w ziarno siewne na zasadach wymiany. Spółdzielniom, obejmującym obszar ponad 500 ha, produkującym nasiona kwalifikowane lub hodującym bydło zarodkowe należy przydzielać agronomów lub zootechników, opłacanych z budżetu państwa,
 - h) zwrócić szczególną uwagę na przestrzeganie w spółdzielniach produkcyjnych prawidłowego zmianowania upraw. W spółdzielniach, gospodarujących na większych obszarach, wprowadzać przy pomocy rolniczych instytucji badawczych i służby agronomicznej Ministerstwa Rolnictwa i Urzędzenia Rolnego i nowe płodzinomy oraz przystąpić do opracowania perspektywicznych pla-

V. O usprawnieniu pracy państwowych ośrodków maszynowych

Państwowe Ośrodki Maszynowe stanowią jedną z podstawowych dzwigni socjalistycznej przebudowy wsi i walki o wprowadzenie do naszego rolnictwa nowoczesnych metod uprawy roli. POM winny zapewniać obsługę techniczną spółdzielni produkcyjnych, pomagać im w stosowaniu przodujących metod agrotechniki i w podnoszeniu i umacnianiu organizacyjnym, ekonomicznym i politycznym spółdzielni.

Liczba POM wzrosła na koniec 1953 roku do 401. POM posiadają już 16,4 tys. traktorów przeliczeniowych i powożni-park maszynowy. W POM pracuje około 10 tys. pracowników w tym ponad 4 tys. agronomów, mechaników i innych specjalistów.

POM przyczyniły się w znacznym stopniu do rozwoju i osiągnięć spółdzielczości produkcyjnej i stanowią już obecnie poważny czynnik mechanizacji polskiego rolnictwa.

Jednakże praca POM wykazuje jeszcze poważne braki i niedomagania.

POM często ograniczają swą działalność wyłącznie do technicznej obsługi spółdzielni produkcyjnych i nie okazują im dostatecznej pomocy, zwłaszcza w organizacji produkcji i opanowaniu nowoczesnej, przodującej agrotechniki.

Jakość prac wykonywanych przez POM dla spółdzielni w wielu wypadkach jest jeszcze niska.

Stopień wykorzystania sprzętu technicznego POM — zwłaszcza traktorów — sponowiazałek, koparek — jest niedostateczny.

Dla wykonania przez POM w pełni ich doniosłych zadań, dla usunięcia występujących jeszcze w ich pracy braków i niedociągnięć należy:

1. Ustalić, że podstawowym zadaniem POM jest walka o podniesienie plonów wszystkich roślin uprawnych w spółdzielniach produkcyjnych, zapewnienie wzrostu pogłowia zwierząt gospodarskich i zwiększenie ich produktywności oraz zwiększenie globalnej i towarowej produkcji roślinnej i zwierzęcej w obsługiwanych spółdzielniach produkcyjnych POM winny stale doskonalić mechanizację procesów produkcji polowej, wprowadzać mechanizację procesów produkcji hodowlanej, upowszechniać osiągnięcia nauki i przodujące praktyki rolnej i zapewnić dalsze organizacyjne, gospodarcze i polityczne umacnianie spółdzielni produkcyjnych i na tej bazie podniesienie dobrobytu i kultury spółdzielców.
2. Zwiększyć odpowiedzialność POM za jakościowo i terminowo wykonanie umów zawartych ze spółdzielniami produkcyjnymi. Umowa między POM a spółdzielnią produkcyjną jest programem wspólnego działania członków spółdzielni i pracowników POM i winna być ściśle dostosowana do planu produkcyjnego każdej spółdzielni, uwzględniać jej stan siły roboczej, sprzętu i wyposażenia maszynowego.
3. Ścisłej powiązać agronomów POM ze spółdzielniami. Praca ich powinna polegać przede wszystkim na okazywaniu bezpośredniej pomocy spółdzielniom w rozwoju ich produkcji rolnej. Należy im powierzyć na stałe obsługę określonych spółdzielni, by mogli systematycznie wpływać na ich działalność produkcyjną.
4. Przestrzegać nowoprowadzoną zasadę planowania poszczególnych prac polowych POM w hektarach rzeczywistych, zrywając z dotychczasowym obliczaniem zadań POM tylko w hektarach orki średniej i ograniczając transportowe usługi POM, wykonywane dotąd kosztem podstawowych zadań uprawowych.
5. Ugruntować w POM nowy system opłaty traktorzystów i brygadistów traktorowych oraz kierowniczej i inżynieryjno-technicznej kadry POM, zwiększając materialnie zainteresowanie załóg POM w wynikach produkcyjnych spółdzielni.
6. Usunąć źródła częściowych przestoju, wzmocnić walkę o pełne wykorzystanie sprzętu technicznego POM i GOM. Podnieść jakość remontu maszyn, usprawnić ich obsługę techniczną, zwłaszcza w okresie wytyżonych robót polowych, zorganizować w spółdzielniach produkcyjnych bazę sprzętu i paliwa w celu zapewnienia ciągłości pracy brygad traktorowych, zaostreć walkę z wypadkami niedbalego obchodze-

1. W oparciu o przeprowadzoną zmianę struktury organizacyjnej ministerstwa umocnić organizacyjnie i kadrowo centralne zarządy i zjednoczenia, zapewnić operatywność w kierowaniu przez nie podległymi im zespołami i gospodarstwami, wzmocnić ich odpowiedzialność za kompleksowe kierownictwo całością produkcji podległych przedsiębiorstw i przewy-

4. Środki inwestycyjne kierować przede wszystkim do rejonów, które posiadają duże możliwości produkcyjne, a są dotychczas mało wykorzystane, dążąc do likwidacji nadmiernych dysproporcji w gospodarce PGR w poszczególnych rejonach kraju.
- Przeznaczone środki finansowe i materiałowe na budownictwo gospodarcze, niekorzystające inne inwestycje winny być wykorzystane najbardziej racjonalnie i oszczędnie w oparciu o prawidłową lokalizację zadań produkcyjnych i długofalowe kierunki rozwoju poszczególnych gospodarstw.
- Szczególny wysiłek skierować należy na wszechstronne zagospodarowanie lesów lubelskich, Żuławy i małopolskich.

Uchwała II Zjazdu Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

O zadaniach rozwoju rolnictwa w latach 1954 - 1955

i o zapewnieniu niezbędnych środków dla wzrostu produkcji rolnej

(Dokończenie ze str. 5)

5. Ważnym zadaniem PGR jest całkowite zlikwidowanie odlogów występujących w zwartych masowach, przez przyłączenie ich — tam gdzie to jest możliwe — do istniejących gospodarstw względnie przez organizowanie nowych gospodarstw.

6. Przeprowadzić pomiary i klasyfikację urodzajów rolnych PGR, opracować dla gospodarstw i zespołów plany perspektywiczne, wprowadzać coraz szerzej trawopolne płodozmiany.

W ciągu najbliższych dwóch — trzech lat zakończyć prace urzędzeniowe przede wszystkim w gospodarstwach o największym znaczeniu.

7. Podnieść poziom organizacji pracy w oparciu o nowe warunki pracy i płacy w PGR.

Wymaga to przede wszystkim umocnienia бригад polowych i hodowlanych oraz ścisłego przestrzegania zasady odpłaty na podstawie norm i przydzielania na state brigadom określonych odinków pracy, aby wzmocnić w ten sposób odpowiedzialność i zainteresowanie materialne brigad

VII. Zadania w dziedzinie podniesienia poziomu kierowania rozwojem rolnictwa

Wykonanie poważnych i trudnych zadań w dziedzinie szybkiego rozwoju rolnictwa wymaga przede wszystkim podniesienia poziomu i zasadniczych zmian w stylu i metodach pracy organów państwowych odpowiedzialnych za kierowanie rolnictwem.

Poziom pracy organów kierujących rozwojem produkcji rolnej nie odpowiada zadaniom stojącym przed rolnictwem. Kierownictwo produkcją rolną jest mało konkretne, a organy kierujące są często oderwane od gromad, spółdzielni produkcyjnych i gospodarstw państwowych i nie są wskutek tego w stanie udzielić im dostatecznej pomocy. Dotyczy to zarówno Ministerstwa Rolnictwa, Ministerstwa Państwowych Gospodarstw Rolnych jak i prezydium wojewódzkiej i powiatowych rad narodowych, podległej im służby rolnej oraz aparatu POM.

Organy służby rolnej nie zawsze orientują się w konkretnych zagadnieniach produkcji rolnej na danym terenie. Kadry służby rolnej są ilościowo niedostateczne, a poziom ich kwalifikacji jest na ogół niewystarczający. Szczególnie ostry brak wykwalifikowanych kadr występuje w powiatowych organach służby rolnej oraz POM. Jednocześnie wielu specjalistów z zakresu rolnictwa pracuje poza swoim właściwym zawodem.

Mimo niedostatecznej ilości kadr, nie są one wykorzystywane w należyty sposób. Pracowników służby rolnej odrywa się często od ich właściwych funkcji i kieruje do różnych zajęć nie związanych bezpośrednio z ich zadaniami. Ponadto kadry te są nadmiernie obciążone pracą papierkową, co wynika w dużej mierze z istniejących przerostów w sprawozdawczości.

Niezbędne jest osiągnięcie w szybkim czasie zasadniczej poprawy poziomu pracy organów państwowych kierujących rolnictwem, a w szczególności przybliżenie kierownictwa do produkcji, nadanie mu bardziej konkretnego i operatywnego charakteru. Wymaga to dokonania zasadniczych zmian w metodach pracy państwowych organów kierujących rozwojem rolnictwa.

1. Dla zasilenia państwowej służby rolnej, POM i PGR kadrami specjalistów należy:

- kierować absolwentów uczelni i szkół rolniczych przede wszystkim do terenów nowej służby rolnej, do POM i PGR
- zapewnić przesunięcie specjalistów rolnych ze średnim i wyższym wykształceniem z resortów pozarolniczych zwłaszcza z organizacji handlowych i skupu do podstawowych ogniw służby rolnej; przesunięcia te winny być nie bezinteresowne, a oparte na doświadczeniu; zwrócić należy przy tym szczególną uwagę na kierowanie specjalistów agronomów, zootechników i mechanizatorów rolnictwa z wykształceniem średnim i wyższym — do bezpośredniej działalności produkcyjnej w POM i w zespołach PGR oraz do tych ogniw służby rolnej, które działają bezpośrednio w gminach i gromadach,
- zwiększyć obsadę wydziałów rolnictwa przy przydzielaniu powiatowych rad na rolniczych, kierując do pracy w tych działach specjalistów i doświadczonych organizatorów,
- zapewnić w aparacie służby rolnej właściwą obsadę stanowisk powiatowych instruktorów rolnych, kierując tam wykwalifikowanych i zdolnych pracowników i zapewniając im równo-

działów i pracowników brigad w osiągnięciu wyższych wyników pracy.

W brigadach zatrudnionych przy uprawach roślin przemysłowych należy wprowadzić podział na ogniwa. Należy szerzej rozwijać współzawodnictwo pracy między brigadami, ogniwami i poszczególnymi pracownikami.

8. Osiągnąć znaczne obniżenie nadmiernych kosztów własnych w PGR i na tej podstawie zapewnić znaczną poprawę ich rentowności. Wzmocnić walkę z marnotrawstwem, kradzieżami i niedbalstwem pracowników.

9. Zwiększyć troskę o stosowanie w PGR wskazań nauki rolniczej zarówno w produkcji roślinnej jak i zwierzęcej, pogłębić współpracę między Instytutami Naukowo-Badawczymi Rolnictwa a PGR.

Doprowadzić do zasadniczego przełomu w jakości i terminowości robót rolnych, upowszechniając najlepsze doświadczenia przodujących gospodarstw i przedowników pracy.

Doskonalsze metody pracy, szeroko opierając nową technikę i rozszerzając stosowanie zdobyczy nauk rolniczych, Państwowe Gospodarstwa Rolne staną się ważnym czynnikiem rozwoju całego rolnictwa.

5. Jednym z najważniejszych zadań Ministerstwa Rolnictwa i Państwowych Gospodarstw Rolnych jest rozszerzenie zasięgu propagandy rolniczej, podnoszenie jej poziomu. W tym celu należy rozszerzyć działalność odczytowo-pogadankową na wsi, sieć kursów upowszechnienia wiedzy rolniczej, wzmocnić propagandę poglądową przez zakładanie poletek pokazowych, organizowanie wystaw rolniczych, pokazów itp., rozszerzać działalność wydawniczą, zwłaszcza wydawanie afiszy i ulotek o konkretnych środkach i metodach walki o wyższe plony i rozwój hodowli.

6. Prawidłowe kierowanie rolnictwem wymaga oparcia się na wynikach nauki rolniczej oraz ścisłego powiązania nauki z praktyką.

Podstawowym zadaniem Instytutów Naukowo-Badawczych Rolnictwa winno stać się, obok podnoszenia poziomu prac teoretycznych, szybkie przenoszenie do praktyki rolniczej w Polsce osiągnięć nauki radzieckiej i osiągnięć własnych.

W pracach Instytutów Rolniczych położyć szczególny nacisk na badanie kom-

pleksowe i obsługę naukową rolnictwa określonych rejonów kraju.

Poważnym zadaniem instytutów winno być również kształcenie i przygotowanie nowych kadr naukowych dla potrzeb placówek naukowo-badawczych w rolnictwie oraz udział w podnoszeniu kwalifikacji pracowników rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa winno zapewnić koordynację działalności Instytutów Naukowo-Badawczych Rolnictwa i dbać, by tematyka prac tych instytutów odpowiadała podstawowym potrzebom rolnictwa.

Ministerstwo Rolnictwa, Ministerstwo Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz inne resorty winny zapewnić warunki dla wprowadzenia wyników badań naukowych do praktyki. Ścisłej należy powiązać pracę Instytutów Rolniczych z upowszechnieniem wiedzy rolniczej.

W celu nadania właściwego kierunku pracom Instytutów Naukowo-Badawczych należy przystąpić do prac przygotowawczych dla powołania Centralnej Naukowej Instytucji Rolniczej, Instytutów Branżowych oraz Rejonowych Instytutów i Zakładów Badawczych.

VIII. Zadania organizacji partyjnych w walce o wzrost produkcji rolnej

Osiągnięcie nakreślonych zadań umocnienia sojuszu robotniczo-chłopskiego i szybszego, wszechstronnego rozwoju rolnictwa wymaga zmiany w stylu i metodach pracy partii na wsi. Należy nieustannie dbać o to, by klasa robotnicza doskonaliła swą umiejętność kierowania sojuszem robotniczo-chłopskim i coraz lepiej uświadamiała sobie istotę toczącej się na wsi walki klasowej, zwiększała swe wysiłki w oddziaływaniu na chłopów pracujących i udzielaniu im wydajnej pomocy politycznej i produkcyjnej. Znaczenie podnieść należy poziom pracy politycznej i organizacyjnej wśród mas pracujących chłopów, przewyciężyć pokulięta jeszcze w niektórych ogniwach partyjnych błędne koncepcje wynikające z niedoceniania możliwości wzrostu produkcji gospodarstw indywidualnych i z niewłaściwego rozumienia sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Wymaga to również usunięcia poważnych braków, a w wielu wypadkach i wypaczeń jakie ujawniły się w praktycznej działalności terenowych instancji i organizacji partyjnych.

Podstawowym brakiem w dotychczasowej pracy masowo-politycznej były: niedostateczne wiązanie zadań politycznych z zadaniami walki o wzrost produkcji rolnej, jednostronne odrywanie zadań walki o rozwój spółdzielczości produkcyjnej od wysiłków w kierunku podniesienia produkcji i wzrostu dochodowości gospodarstw drobnoumysłowych, od walki o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb wsi. Nie zawsze dostateczna była troska o ochronę interesów chłopów małoprodukcyjnych, najbardziej narażonych na kulacki wyzysk.

Z niedocenieniem zagadnienia kierowania walką o rozwój rolnictwa wiązała się słabość pracy partyjnej i organizacyjnej na wsi, a zwłaszcza słabość kierowania tą pracą ze strony instancji powiatowych i gminnych.

Jednym z wyrazów tej słabości była kampanijność w realizacji najważniejszych zadań politycznych i gospodarczych na wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie mobilizowały dostatecznie organizację miejskich dla rozwijania szerokiego i wielostronnego ruchu łączności miasta ze wsią, aby tą drogą robotnicy i pracownicy umysłowi pomogli chłopom pracującym uruchomić wszystkie rezerwy i możliwości w walce o podniesienie poziomu produkcji rolnej, o wzrost dobrobytu i kultury wsi. Komitety wojewódzkie i powiatowe nie kierowały na codzień walką o wykonanie podstawowych zadań gospodarczych na wsi, pozostawiając te sprawy swym wydziałom rolnym, nie troszcząc się jednocześnie o właściwe zasilanie ich kadrami. Dużym poważnym brakiem pracy partyjnej i organizacyjnej była niedostateczna pomoc i opieka ze strony KP nad komitetami gminnymi i podstawowymi organizacjami w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych, POM i PGR. Wskutek tego KW i KP odrywały się od terenu, nie wnikły głęboko i szczegółowo w warunki rozwijającej się na wsi walki klasowej, w konkretne sprawy, trudności i bolączki wsi, nie poświęcały się do odpowiedzialności za stan i rozwój produkcji rolnej i stan jej zaopatrzenia na swoim terenie. Hamowało to wzrost aktywności gromadzkich organizacji partyjnych, ich siłę oddziaływania na masy bezpartyjnych chłopów pracujących oraz dążeń ich do rozbudowy. Prowadziło to do osłabienia kierownictwa i pomocy dla mas w walce o podniesienie poziomu produkcji rolnej, a także — co jest szczególnie ważne — dla przydzielenia rad narodowych; znalazło to wyraz przede wszystkim w słabości pracy powiatowych i gminnych rad narodowych.

2. Skupić uwagę terenowych instancji i organizacji partyjnych przede wszystkim na zadaniami walki o szybszy rozwój rolnictwa przez zacieśnienie sojuszu robotniczo-chłopskiego, rozwijanie wszystkich form spójnej gospodarczej i mobilizacji inicjatywnej produkcyjnej chłopów małoprodukcyjnych i średniorolnych, spółdzielni produkcyjnych, pracowników w PGR i POM.

Dla skutecznego kierowania wysiłkiem mas chłopskich i pracowników POM i PGR w walce o postęp produkcji rolnej, o lepsze zaspokajanie materialnych i kulturalnych potrzeb mas pracujących wsi o pełne wykonanie obowiązków wobec państwa ludowego, należy wzbogacić formę i metody partyjnej agitacji i propagandy, znacznie rozszerzyć sieć agitatorów partyjnych i bezpartyjnych, uaktywnić robotników przemysłowych mieszkających na wsi, w audycjach radia i w prasie omawiać szerzej, bardziej konkretnie i bardziej żywo problemy produkcji rolnej, popularyzować przodujące metody i wyniki pracy mistrzów urodzaju i hodowli, aktywizować korespondentów rolnych.

Aktyw partyjny, obok ciągłego podnoszenia poziomu polityczno-ideologicznego, winien ubrozić się w znajomość podstawowych zagadnień rolnictwa, ekonomiki rolnictwa i agrotechniki z uwzględnieniem warunków swego terenu. Pozwoli to instancjom partyjnym konkretnie i bardziej wytkliwie kierować pracą organizacji partyjnych, działalnością członków partii w radach narodowych i w organizacjach masowych na wsi.

3. Realizować wypróbowaną lenińską politykę sojuszu robotników i chłopów silnie opartej się o biedotę, wtrwale za-ciesniać sojusz ze średniakami, konsekwentnie ograniczać i izolować kulaków.

Wymaga to usunięcia braków w pracy partyjnej, wynikających z niedostatecznej troski o rozwój wydajności i dochodowości gospodarstw chłopów małoprodukcyjnych, o skuteczną ich obronę przed wyzyskiem kulackim, o pobudzenie ich aktywności politycznej i produkcyjnej. W szczególności należy dbać o właściwą organizację pomocy sąsiedzkiej i pracy GOM dla chłopów średniorolnych i małoprodukcyjnych, zwłaszcza nie posiadających koni oraz przestrzegać, by środki przeznaczone przez państwo ludowe na pomoc dla chłopów średniorolnych i małoprodukcyjnych, wykorzystywane były zgodnie z ich przeznaczeniem.

Ugruntuować wśród chłopów średniorolnych przekonanie, że wielostronny rozwój ich gospodarki, a w szczególności

rozwój hodowli, zapewni im szybszy wzrost dochodów i przyczyni się równocześnie do wzrostu całej gospodarki narodowej.

Wspólnie z bezpartyjnymi chłopami pracującymi organizacje partyjne winny ustalać konkretne sposoby i środki wykorzystania rezerw produkcyjnych danej gromady i gminy.

Prawidłowe wykonanie tych zadań wymaga nieustannej czujności dla paraliżowania działań kulaka, zmierzających do podważenia zaufania chłopów pracujących do władzy ludowej.

Organizacje partyjne na wsi winny przypilnować, aby realizowane były ściśle przesłany i zarządzenia władzy ludowej, zmierzające do ograniczenia kulackiego wyzysku i pełnego wykonywania przez kulaków obowiązków wobec państwa, winny zwalczać pobłażliwość wobec kulackich wicherzeń, a zarazem przeciwdziałać łamaniu praworządności ludowej wobec gospodarstw kulackich.

4. Nieustannie wzmagać aktywność i hart organizacji partyjnych w walce o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej oraz umocnienie istniejących spółdzielni, torując w ten sposób drogę do socjalistycznej przebudowy wsi. Zabezpieczyć ścisłą współpracę polityczną, gospodarczą i kulturalną między załogami POM i PGR a spółdzielniami produkcyjnymi działającymi w ich zasięgu.

Wzmocnić kierownictwo i opiekę komitetów powiatowych nad wydziałami politycznymi POM.

Pogłębić łączność między spółdzielnią produkcyjną a małoprodukcyjną i średniorolnymi chłopami w gromadzie, złączając istniejące gdzieśkolwiek tendencje do izolowania się spółdzielców od reszty wsi.

5. Dokonać przełomu w metodach kierowania przez instancje partyjne podstawowymi organizacjami partyjnymi na wsi, aby organizacje te mogły lepiej i skuteczniej realizować swe zadania polityczne na wsi, zaskarbić sobie trwałe zaufanie chłopów pracujących, być organami i kierownikami w codziennej walce o wykonanie nakreślonych zadań. Wymaga to zerwania z metodami doradczego, kampanijnego kierowania podstawowymi organizacjami partyjnymi, ustalenia systematycznych i stałych form pomocy dla organizacji partyjnych na wsi, opartych o rzeczywistą znajomość warunków danego terenu; ustalenia odpowiedzialności poszczególnych członków instancji partyjnych i pracowników politycznych aparatu KP za pracę partyjną w określonych gminach, gromadach i PGR, wydzielenia najbardziej odpowiedzialnych i doświadczonych pracowników dla kierowania pracą partyjno-polityczną POM, ich wydziałów politycznych i obsługiwanych przez nie spółdzielni produkcyjnych.

Aktywności ci winni stale i systematycznie pomagać organizacjom partyjnym w przygotowaniu zebrań partyjnych, uczestniczyć w zebraniach, czuwać nad przestrzeganiem demokracji wewnątrzpartyjnej, rozwijaniem krytyki i samokrytyki, przydzielaniem zadań partyjnych członkom i kandydatom partii oraz wskazywać im konkretne metody mobilizowania mas do wykonania zadań rozwoju rolnictwa. Główna uwaga KP winna być zwrócona na podniesienie poziomu politycznego i organizacyjnego na wsi, ucylenie z niej przodującej siły w gromadzie, spółdzielni produkcyjnej i PGR, wychowanie członków i kandydatów partii, by swą postawą w pracy zawodowej i społecznej służyli przykładem szerokim rzeszom bezpartyjnych.

W oparciu o linię polityczną partii na wsi należy wzmocnić istniejące organizacje partyjne w gromadach i budować nowe organizacje gromadzkie, dążąc systematycznie do likwidowania „białych plam”.

6. Zapewnić właściwe metody kierowania radami narodowymi.

Wymaga to podniesienia kierowniczej roli i odpowiedzialności rad narodowych za bezpośrednie wykonanie uchwał partii i rządu, zwłaszcza w dziedzinie podnoszenia produkcji rolnej, usprawnienia zaopatrzenia wsi, rozwoju przemysłu terenowego i przedsiębiorstw usługowych.

Dla spełnienia tych zadań niezbędne jest, by rady narodowe wnikliwie reagowały na wszystkie potrzeby i bolączki ludności pracującej, śmiało rozwijały inicjatywę i kontrolę społeczną w gromadzie i gminie. Zapewni to skupienie wokół rad narodowych szerokiego bezpartyjnego, aktywnego chłopstwa, zacięci ich więzi z masami, ożywi działalność komisji rad, podniesie aurytety rad narodowych jako terenowych organów władzy ludowej.

Należy przewyciężyć istniejące w niektórych instancjach partyjnych tendencje do komenderowania aparatem rad narodowych oraz do zastępowania prezydium rad w ich działalności.

7. Pogłębić więzi partii z masami pracującymi wsi przez znaczne rozszerzenie działalności masowych organizacji spo-

łecznych i skierowanie ich uwagi na zadania walki o rozwój rolnictwa w gospodarce indywidualnej, spółdzielniach produkcyjnych i PGR.

Terenowe instancje i organizacje partyjne winny:

- zwrócić szczególną uwagę na zwiększenie roli organizacji ZMP na wsi w walce o rozwój rolnictwa. Młodzież zempowska winna jak najbardziej czynnie uczestniczyć we wprowadzaniu nowych przodujących metod pracy w rolnictwie. Należy zapewnić szeroki udział młodzieży wiejskiej w podnoszeniu wszystkich dziedzin produkcji rolnej w gromadzie oraz w ożywieniu jej życia społecznego i kulturalnego,
- ożywić pracę wśród wiejskich kobiet pracujących, którym przypadają poważne zadania w walce o wzrost produkcji rolnej, zwłaszcza w dziedzinie hodowli.

W tym celu należy między innymi wzmocnić opiekę nad kolanami gospodyń wiejskich oraz nad działalnością związków zawodowych wśród kobiet — pracownic i członków rodzin pracowników PGR, śmiało wysuwać kobiety do prac w radach narodowych i w ich komisjach, do kontroli społecznej sklepów gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska” i punktów skupu produktów hodowlanych, pobudzać inicjatywę społeczną i aktywność produkcyjną kobiet w spółdzielniach produkcyjnych,

zapewnić ożywienie działalności Związku Samopomocy Chłopskiej. Zadaniem kół ZSCH winno być prowadzenie pracy uświadamiającej i propagandowej w zakresie upowszechnienia przodujących osiągnięć i doświadczeń w rolnictwie, organizowanie kół hodowców, plantatorów roślin przemysłowych itp. Kola ZSCH winny również współdziałać w organizowaniu wystaw rolniczych i konkursów hodowlanych, rozwijać współzawodnictwo o wzrost produkcji w gromadzie i między gromadami,

zapewnić ścisłe przestrzeganie zasad samorządu spółdzielczego w spółdzielniach produkcyjnych i w gminnych spółdzielniach „Samopomoc Chłopska”, aktywny udział członków spółdzielni w zarządzaniu i w kontroli jej działalności, sprawne działanie komitetów członkowskich przy sklepach GS i na punktach skupu,

znaczenie zwiększyć udział związków zawodowych w walce o rozwój rolnictwa uspołecznionego, rozwijać szerzej i pogłębiać formy ruchu łączności ze wsią.

Organizacje związkowe w PGR i POM winny kierować masowym socjalistycznym współzawodnictwem pracy, troszczyć się o polepszenie warunków bytowych załóg, o pełne wykorzystanie funduszy przeznaczonych na cele socjalne i kulturalne, prowadzić szeroką działalność kulturalno-oświatową.

Organizacje związkowe w zakładach przemysłowych, budownictwie itp. winny zwrócić szczególną uwagę na pracę wśród robotników dojeżdżających ze wsi i zapewnić im aktywny udział w walce o podnoszenie produkcji rolnej,

rozwinąć pracę partyjną wśród coraz liczniejszej na wsi warstwy inteligencji.

Nauczyciele, pracownicy służby zdrowia, agronomowie, zootechnicy, mechanizatorzy i pracownicy Instytucji kulturalnych winni odegrać poważną rolę w walce o wzrost produkcji rolnej i o socjalistyczną przebudowę wsi.

Wymaga to otoczenia opieką Inteligencji wiejskiej, troski o podniesienie jej poziomu ideologicznego i zapewnienie jej odpowiednich warunków dla coraz wdajniejszej pracy, przysłuchiwanie się jej uwagom i wnioskom, wswawiania i aktywizowania inteligencji wiejskiej w pracy społecznej.

8. Zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie ścisłej współpracy organizacji partyjnych na wsi z terenowymi organizacjami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego. Posiada to duże znaczenie dla wzrostu aktywności chłopów pracujących.

W pracy nad podniesieniem produkcji rolnej, członkowie partii winni wszędzie, gdzie istnieją organizacje ZSL, uzgadniać z nimi metody i sposoby działania, przyciągać ZSL-owców do jak najczynniejszego udziału w walce o rozwój rolnictwa.

9. Organizacje partyjne na wsi, realizując linię polityczną i politykę gospodarczą partii i rządu, mobilizując najszerze rzesze bezpartyjnych do walki o wykonanie postawionych przez partię zadań, staną się rzeczywistą awangardą wielkiego ruchu milionów pracujących chłopów i robotników rolnych, walczących o rozwój produkcji rolnej jako podstawowego czynnika przyspieszenia wzrostu stopy życiowej ludzi pracy na wsi i w mieście.

Rząd węgierski pragnie wziąć udział w ogólnoeuropejskim układzie o bezpieczeństwie zbiorowym

BUDAPESZT. Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej opublikował oświadczenie, w którym czytamy m. in.:

Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej przywiązuje wielką wagę do konferencji berlińskiej, która przyczyniła się do wyjaśnienia szeregu problemów międzynarodowych, stworzyła możliwość uregulowania w drodze rokowań spornych zagadnień międzynarodowych i utworzyła drogę do konferencji przedstawicieli pięciu wielkich mocarstw wraz z przedstawicielami innych państw.

Na konferencji berlińskiej delegacja Związku Radzieckiego zaproponowała zawarcie układu ogólnoeuropejskiego o bezpieczeństwie zbiorowym. Celem tego układu jest zapewnienie pokoju i bezpieczeństwa narodów europejskich wspólnym wysiłkiem wszystkich państw Europy: zapobieżenie agresji przeciwko któremukolwiek z krajów europejskich i popieranie rozwoju współpracy międzynarodowej.

Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej uważa, że propozycja Związku Radzieckiego stwarza realną gwarancję przed odro-

dzeniem militarystyki niemieckiej i przed wszelkimi próbami nowej agresji w Europie zachodniej, co odpowiadała żywotnym interesom narodu węgierskiego. Propozycja ta zgodna jest również całkowicie z celami Karty NZ i ze szczytnym hasłem „Wspólny pokój dla wszystkich narodów Europy”, w tym również narodu węgierskiego, do utrwalenia pokoju na całym świecie. Rząd Węgierskiej Republiki Ludowej jest przekonany, że na podstawie propozycji Związku Radzieckiego możliwe jest włączenie do systemu bezpieczeństwa zbiorowego wszystkich krajów europejskich.

Wobec tego, że zawarcie ogólnoeuropejskiego układu o bezpieczeństwie zbiorowym sprzyjałoby w znacznym stopniu szerokiej współpracy międzynarodowej i stworzeniu najważniejszej przesłanki do zapewnienia trwałego pokoju — rząd Węgierskiej Republiki Ludowej oświadcza, że pragnie wziąć udział w ogólnoeuropejskim układzie o bezpieczeństwie zbiorowym i że gotów jest wspólnie z innymi państwami europejskimi podjąć kroki dla jak najwcześniejszego zawarcia tego układu.

Międzynarodowa konferencja przeciw „armii europejskiej”

PARYŻ. W Paryżu pod honorowym przewodnictwem Herriota rozpoczęła się międzynarodowa konferencja przeciwników „europejskiej wspólnoty obronnej”.

Herriot, który nie mógł przybyć na konferencję, przesłał uczestnikom konferencji depesze z życzeniami pomysłowych obrad.

20 bm. przewodniczył obradom b. przewodniczący senatu belgijskiego Henri Rolin. Dyskusja toczyła się wokół pierwszego punktu porządku dziennego: „przebadanie układu o „europejskiej wspólnoty obronnej”.

W sprawie pierwszego punktu wygłosił referat prof. Bernard Lavergne. Wszyscy dyskutanci podkreślali ogromne niebezpieczeństwo „europejskiej wspólnoty obronnej” dla sprawy pokoju i bezpieczeństwa narodów.

Wielki sekretarz generalny Włoskiej Partii Socjalistycznej, wiceprzewodniczący Światowej Rady Pokoju i deputowany do parlamentu włoskiego Pietro Nenni, francuskie władze policyjne, działając z inspiracji zwolenników układu o „armii europejskiej”, nakazywali Nenniemu natychmiastowe opuszczenie terytorium Francji.

Rząd francuski zmuszony był jednak ustąpić wobec nacisku opinii publicznej i w sobotę 20 bm. wieczorem cofnął decyzję o wydaleniu Nenni'ego z granic Francji.

Władze francuskie cofnęły haniebne zarządzenie o wydaleniu Pietro Nenni

PARYŻ. W celu wzięcia udziału w konferencji międzynarodowej zorganizowanej przez przeciwników „europejskiej wspólnoty obronnej”, do Paryża przybył w dniu 19 bm. sekretarz generalny Włoskiej Partii Socjalistycznej, wiceprzewodniczący Światowej Rady Pokoju i deputowany do parlamentu włoskiego Pietro Nenni. Francuskie władze policyjne, działając z inspiracji zwolenników układu o „armii europejskiej”, nakazywali Nenniemu natychmiastowe opuszczenie terytorium Francji.

Rząd francuski zmuszony był jednak ustąpić wobec nacisku opinii publicznej i w sobotę 20 bm. wieczorem cofnął decyzję o wydaleniu Nenni'ego z granic Francji.

Wielki sekretarz generalny Włoskiej Partii Socjalistycznej, wiceprzewodniczący Światowej Rady Pokoju i deputowany do parlamentu włoskiego Pietro Nenni, francuskie władze policyjne, działając z inspiracji zwolenników układu o „armii europejskiej”, nakazywali Nenniemu natychmiastowe opuszczenie terytorium Francji.

Rząd francuski zmuszony był jednak ustąpić wobec nacisku opinii publicznej i w sobotę 20 bm. wieczorem cofnął decyzję o wydaleniu Nenni'ego z granic Francji.

Zespół Comedie Francaise przybędzie do ZSRR

PARYŻ. 20 marca dyrektorka Comedie Francaise wysłała kolicę do Moskwy 5 wagonów dekoracji i kostiumów. W pierwszych dniach kwietnia zespół Comedie Francaise przybędzie do Związku Radzieckiego na gościnne występy.

Wielki sekretarz generalny Włoskiej Partii Socjalistycznej, wiceprzewodniczący Światowej Rady Pokoju i deputowany do parlamentu włoskiego Pietro Nenni, francuskie władze policyjne, działając z inspiracji zwolenników układu o „armii europejskiej”, nakazywali Nenniemu natychmiastowe opuszczenie terytorium Francji.

Rząd francuski zmuszony był jednak ustąpić wobec nacisku opinii publicznej i w sobotę 20 bm. wieczorem cofnął decyzję o wydaleniu Nenni'ego z granic Francji.

PROGRAM RADIOWY

na dzień 23 marca 1954 r. (wtorek)

Program I — na fal 1322 m.

Program dnia 6.05, 15.25, Wied. 5.05, 6.00, 7.00, 7.55, 12.04, 16.00, 20.00, 23.00.

5.10 Aud. dla wsi, 5.20 „Pieśni i tańce ludowe”, 5.30 Muz. por. 5.50 Gimn. 7.20 Muz. rozv. 7.50 Kalendarz rad. 8.00 Aud. dla młodzieży pd. „Blekitna sztafeta”, 8.20 Konc. por. 9.00 Dla klas XI słuch. pt. „Aleksander Heven, przyjaciel Polaków”, 9.40 Dla przedszk. słuch. pt. „Przedkolony ogródek”, 10.00 Przerwa, 11.05 Dla

WARUNKI PRENUMERACYI: Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze w terminie do dnia 10-go każdego miesiąca poprzedzającego okres zamawianej prenumeraty — Cena mies. — 2.50 zł kwart. — 1.50 zł półrocznie — 15.00 zł, rocznie — 30.00 zł Zamówienia zbiorowe na prenumeratę przyjmują miejscowe placówki PPK „RUCH”

Informacji w sprawie prenumeraty opłanej w kraju ze zniżką wysyłać za granicę udziela oraz zamówienia, przyjmują Oddział Wydawniczy i Zorganizowany „P.P.K. „Ruch”, Sekcja Ekon. War. 52/54, Al. Jerozolimskie 11/10 tel. 605-65

Młodzież polska wita Światowy Tydzień Młodzieży

Pod hasłem dalszego zacieśniania więzi jedności, braterskiej współpracy i solidarności w walce o pokój, postęp i lepszą przyszłość, młodzież polska wraz z młodzieżą młodzieży wszystkich krajów obchodzi w dniach 21—28 marca Światowy Tydzień Młodzieży.

We wszystkich miastach i wsiach naszego kraju odbywać się będą w ciągu „Tygodnia” okolicznościowe zebrania i wieczornice młodzieży ZMP-owskiej i niezorganizowanej. Na zebraniach tych wygłaszane będą odczyty i pogadanki o życiu młodzieży Związku Radzieckiego i krajów demokracji ludowej, o ich udziale i osiągnięciach w budownictwie coraz lepszemu jutra swoich ojczyzn krajów oraz pogadanki o życiu młodzieży krajów kapitalistycznych, walczącej o swe prawa do pracy i nauki.

Z okazji Światowego Tygodnia Młodzieży — w zakładach

pracy, szkołach i uczelniach, w gromadach, spółdzielniach produkcyjnych i PGR-ach odbywać się będą spotkania młodzieży polskiej z kształcącymi się w naszym kraju studentami z zagranicy.

Młodzi chłopcy i dziewczęta — członkowie ZMP-owskich zespołów artystycznych — przygotowują się do majowych występów w okresie „Tygodnia” powiatowych eliminacji amatorskich zespołów artystycznych. Jednocześnie występować będą oni w częściach artystycznych zebrań i wieczornic z programem pieśni, tańców i recytacji utworów poświęconych przyjaźni międzynarodowej i pokojowi.

Kulminacyjnym punktem tegorocznego obchodu Światowego Tygodnia Młodzieży stanie się spotkanie delegacji młodzieży z Polski, Czechosłowacji i NRD, jakie odbędzie się 28 marca br. w Jeleniej Górze.

Depesza ZG ZMP

Z okazji Światowego Tygodnia Młodzieży, który corocznie obchodzony jest w dniach 21—28 marca, Zarząd Główny Związku Młodzieży Polskiej wysłał depesze z braterskimi pozdrowieniami do Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej oraz do organizacji młodzieżowych różnych krajów.

„Z okazji Światowego Tygodnia Młodzieży przesyłamy Wam — pisze ZG ZMP w depeszy do Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej — a za Waszym pośrednictwem całej postępowej młodzieży świata nasze gorące, braterskie pozdrowienia oraz życzenia jeszcze większych sukcesów w walce o trwały pokój, o przyjaźń i jedność młodzieży całego świata”.

Podobne depesze wysłano m. in. do młodzieży Związku Radzieckiego, Chin, NRD, Korei, Anglii, Francji i Włoch.

Mówi młoda dziewczyna irańska...

„Droży Przyjaciele! Pozwólcie drodzy przyjaciele, że w imieniu walczącej młodzieży irańskiej przekaże Wam pozdrowienia dla młodzieży polskiej i dla polskiego narodu i podziękuję za ceną pomoc i poparcie jakie okazuje on młodzieży krajów kapitalistycznych”.

Homa, młoda irańska dziewczyna przemawia.

Młodzież zebrana w świetlicy Ministerstwa Przemysłu Lekkiego słucha w skupieniu. Siedzą w jasnej, pięknej sali otwartej dla uczczenia II Zjazdu Partii chłopcy i dziewczęta, siedzą słuchacze Włoskiej Akademii Technicznej, siedzą zetempowcy i niezorganizowani. Jasne neonowe światło pada na ciemną głowę przemawiającej Iranki. Homa przyjechała do Polski

w 1952 roku na Zlot Młodych Przdowników. W Iranie była nauczycielką. Teraz studiuje w Polsce medycynę.

Homa opowiada o życiu w Iranie: „Dziś mają 12 lat od czasu założenia Związku Ludowej Młodzieży Iranu. I nasz Związek został przyjęty do SFMD i kilka razy był wyróżniony dyplomami. Młodzież Iranu pod kierownictwem naszej organizacji zebrala przeszło 600 tysięcy podpisów pod Apelem o zawarcie paktu pokoju między pięcioma mocarstwami.

Niedawno temu w czasie jednego z wykładów na Uniwersytecie w Teheranie na salę wykładową wtargnęła policja, aresztując 150 studentów, 3 zabijając, a wielu ciężko raniąc.

Rząd irański myślał, że wprowadzając terror, zastraszy naród irański, który zaprzestanie

walki, ale i tak nie zaprzestali, ale ja spotowałam i będzie ją prowadził do zwycięskiego końca”.

Burliwe oklaski wybuchają po skończonym przemówieniu Homa dostaje kwiaty. Z sali pada odczyt: „Niech żyje walcząca młodzież Iranu!” Kończy się część oficjalna.

Na scenę wchodzi francuska śpiewaczka Serenim. Nad salą płyną słowa pięknych, francuskich piosenek. Potem występują gospodarze, potem znów słychać śpiew. Słowa „Ody do młodzieży” łączy się ze słowami wierszy Bronisława, francuskie piosenki z włoskimi i polskimi. Słychać głośnie brawa. Wesół śmieje się Homa wraz ze swymi polskimi przyjaciółmi. Młodzież wita swoje święto.

B. S.

Mistrz Solski doktorem Honoris Causa U.J.

Piękna aula Uniwersytetu Jagiellońskiego była w dniu 21 marca br. widownią uroczystości niezwykłej. W dniu tym Uniwersytet Jagielloński obdarzył nestora aktorstwa światowego, mistrza Ludwika Solskiego — godnością doktora Honoris Causa.

Po odczytaniu po łacinie dyplomu nadania doktoratu, Ludwik Solski przerywanym ze wzruszenia głosem składa podziękowanie za zaszczyt, który go spotkał. Dziękuję on obecnie, a szczególnie młodzieży za owoce, które mu zgłowała i wyraża życzenie, aby słowa jego wdzienności dotarły do kierowników Polski Ludowej, a zwłaszcza jak podkreśla do Bolesława Bieruta, Aleksandra Zawadzkiego i Józefa Cyrankiewicza. Solski kończy okrzykiem „Niech żyje Polska!”, podchwytconym entuzjastycznie przez zebranych.

Zetempowcy omawiają realizację czynu zjazdowego

W dniach II Zjazdu Partii jak i po jego zakończeniu w wielu zakładach pracy, szkołach, w niektórych ośminach odbywają się konferencje sprawozdawczo-wyborcze ZMP. Młodzież zabierając głos w dyskusji, omawia dotychczasową pracę organizacji i najbliższe zadania, nawołując do wskazań II Zjazdu Partii. Strzeżąc i otwarta krytyka zarządów oraz instancji ZMP — pozwoli na szersze zlikwidowanie brasków i niedomagań, wpłynie na ożywienie pracy i zbliżenie organizacji do zainteresowań młodzieży.

Podczas konferencji sprawozdawczo-wyborczej ZMP w Zakładach Mechniki Precyzyjnej w Skarżysku - Kamiennej tow. Zbigniew Ciaś zwracał m. in. uwagę na brak zainteresowania pracą młodzieżowych brigad produkcyjnych. ZMP pozostawiając w wykonaniu zadań produkcyjnych nie zaimuje się żadnymi osobistymi sprawami poszczególnych członków brigady. Nie prowadzi się pracy politycznej w brigadach, co z kolei odbija się i na samej produkcji. Np. brigada tow. Adwentka, która w ubiegłym roku otrzymała sztandar przechodni — dziś w ogóle nie dba o utrzymanie pierwszeństwa w produkcji. Zanedbana jest również praca wśród dziewcząt — wskazywał tow. Ciaś. — Spośród 300 pracujących w wydziale zaledwie 16 należy do ZMP.

— Jesteśmy milionerami — howiem wartość ponadplanowej produkcji dostarczonej przez młodzież ZBMIA w czasie przedzjazdowym wynosił ponad milion złotych. Dzięki realizacji zobowiązań zjazdowych podjętych przez młodych robotników, oddano budowniczym obiektów przemysłowych wiele ponadplanowych maszyn, których wartość równa się około 125 tys. złotych.

W wykonywaniu czynu zjazdowego wyróżniło się wiele młodzieżowych brigad produkcyjnych. Np. brigada tow. Salista, pracująca metodą Klaji — skróciła o kilka dni produkcję wirników do wentylatorów. Brigada tow. Swinki i Krakowiaka przyspieszyły tempo cięcia blach. W ten sposób w dniach zjazdowych wykonano przed terminem 40 wentylatorów dla huty im. Lenina.

Robotnicy zapoznają się z dorobkiem II Zjazdu PZPR

W wielu zakładach pracy tworzą się grupy członków partii i bezpartyjnych, które zapoznają się z dorobkiem II Zjazdu PZPR. Zespoły te na tle praktycznych analiz są wyjątkiem w zakładach i wyrażają własne opinie i wnioski dla jej usprawnienia. I tak np. wiele grup utworzyło się w hucie „Ferrum”. M. in. żywy przebieg mają zebrania grup w wydziałach odlewni, rurowni i śrubarni.

„Do walki o wzrost stopy życiowej najszerzych mas poprzez

lepszą i wydajniejszą pracę zarzewiają nas słowa towarzysza Bieruta i uchwały II Zjazdu. Dokładne zanalizowanie się z uchwałami II Zjazdu Partii i wszystkimi zagadnieniami, które poruszył w szerokiej dyskusji członkowie władz partyjnych i delegaci na II Zjazd — mówi na jednym z takich zebrania mistrz rurowni Marian Franas — pozwoli nam lepiej poznać niedociągnięcia naszej pracy. A to będzie pierwszy krok na drodze do ich likwidacji”.

Wiosenne siewy

Ostatnio o rozpoczęciu siewów zbóż jarych donoszą również z południowej — wschodnich województw. Meldunek o rozpoczęciu siewów nadano z woj. lubelskiego. W pozostałych województwach trwają prace przy przygotowaniu przedsięwziętych w części wyżej położonych i piaszczystych gruntów — przede wszystkim w pow. Bilgoraj i Lubartów rozpoczęło pierwsze zasiewy.

W pow. Łęczycy w woj. łódzkiej pierwsi wyruszyli w pole z siewnikami członkowie gospodarstw zespołowych w Ostrowiu, Siedlewie, Siedlcu i Pelczyskach.

W POM-ach woj. warszawskiego dobiega obecnie końca zawieranie umów oraz zatwierdzanie tych umów przez prezydium powiatowych rad narodowych.

Są jednak w woj. warszawskim takie POM-y, które nie zawarły jeszcze umów ze spółdzielniami produkcyjnymi oraz mało i średniorolnymi chłopami. Do takich należą POM-y w Gończycach, w Mińsku Maz. i w Losicach.

Pierwszy w Polsce i na świecie

Zakład przeróbki mechanicznej węgla bezpopiołowego — podjęcie produkcji w br. Wielkie osiągnięcie polskiego uczonego

W roku bież. podjęcie produkcji pierwszy w Polsce i pierwszy na świecie zakład mechanicznej przeróbki węgla bezpopiołowego, tzn. węgla o bardzo niskiej zawartości popiołu. Budowa tego zakładu, powstającego na obszarze sąsiedniej nitki węglowej, jest już poważnie zaawansowana.

Ustalanie metody produkcji węgla bezpopiołowego w drodze przeróbki mechanicznej to poważny sukces naukowy w Polsce Ludowej. Opracował tę metodę prof. dr inż. Tadeusz Laskowski. Za swe osiągnięcia otrzymał nagrodę państwową I stopnia.

Węgiel bezpopiołowy jest podstawowym surowcem przede wszystkim do produkcji elektrol. zastępując z powodzeniem grafit. Z węgla bezpopiołowego wytwarzane mogą być także różnego rodzaju kwasoodporne i lugooodporne aparaty chemiczne.

Produkcja węgla bezpopiołowego, wytwarzanego obecnie w niektórych krajach, oparta jest na metodzie chemicznej. Przy pomocy tzw. ciężkich cieczy, jak chlorek cynku czy chlorek wapnia, oddziela się czysty węgiel składnik węgla od pozostałych składników, a oczyszczony i oczyszcza się go drogą chemiczną. Jest to jednak metoda bardzo kosztowna. Jedna tona węgla bezpopiołowego, otrzymana w drodze przeróbki mechanicznej, kosztuje prawie 14-krotnie więcej niż tona węgla zwykłego.

Opracowanie metody produkcji węgla bezpopiołowego w drodze przeróbki mechanicznej jest wielkim osiągnięciem. Prace badawcze nad ustaleniem metody otrzymywania węgla bezpopiołowego w drodze przeróbki mechanicznej prowadził prof. dr inż. Tadeusz Laskowski od 1930 roku.

„9 lat przedwojennych” — mówi prof. Laskowski — były okresem bezskutecznych starań u władz sanacyjnych o najniższą choćby pomoc czy opiekę. Toż prace prowadzone w tym czasie skromnym zakresem, można powiedzieć — metodą chałupniczą.

Dopiero w Polsce Ludowej podjąłem moje badania na sze-

mięszkanki domu, wystąpił około 150 razy w różnych ośrodkach wiejskich i zakładach produkcyjnych.

W ramach zajęć świetlicowych w Domu Młodego Robotnika prowadzone są prelekcje, odczyty, dyskusje nad książkami i filmami oraz kursy języka rosyjskiego. Ostatnio powstał tam 15-osobowy zespół recytatorski.

Aktywny udział w pracy zespołów artystycznych i oświatowych łączy dziewczęta z coraz lepszą pracą przy warsztatach tkackich.

Mieszkancom wzorowego DMR-u stwarzane są coraz lepsze warunki bytowe.

roka skale. Partia i rząd stworzyli mi najlepsze warunki pracy, udostępniając najnowsze aparaty i urządzenia. W głównym Instytucie Górniczym, gdzie pracuję, zaistniało urządzenie, które umożliwiło praktyczne sprawdzenie wyników prac laboratoryjnych. Ta serdeczna pomoc i troskliwa opieka sprawiły, że mogłem złożyć meldunek o pomyślnym zakończeniu moich prac”.

Prof. Laskowski nie ustaje w swych pracach badawczych. Zamierza on otrzymać węgiel bezpopiołowy o jeszcze większej czystości.

Przygotowania do obchodu Roku Mickiewiczowskiego

W związku z rezolucją podjętą przez Radę Kultury i Sztuki w sprawie obchodu Roku Mickiewiczowskiego, Prezydium Polskiej Akademii Nauk powołało komisję naukową, której zadaniem jest przygotowanie w ciągu lat 1954/55 cyklu konferencji naukowych PAN, zmierzających do pogłębienia wiedzy o okresie polskich walk narodowo-wywoleńczych, z jednoczesnym ukazaniem roli jaką odegrał w swych pracach badawczych. Zamierza on otrzymać węgiel bezpopiołowy o jeszcze większej czystości.

Przewodniczącym komisji został sekretarz Wydziału I PAN, prof. dr Kazimierz Wyka.

Proporzec przechodni ZG ZMP dla przodującego DMR

W Prudniku odbyła się uroczystość wręczenia proporca przechodniego ZG ZMP mieszkankom Domu Młodego Robotnika Przemysłu Bawelnianego, którzy w IV kwartale ub. roku zdobyli pierwsze miejsce we współzawodnictwie między tymi domami na Opolszczyźnie.

Około 100 absolwentek Szkoły Przystosowania Zawodowego, mieszkających w Domu, który zdobył sztandar, poszczycić się może m. in. powaźnymi osiągnięciami w dziedzinie rozwoju życia kulturalnego - oświatowego.

50-osobowy zespół pieśni i tańca, zorganizowany przez

na Politechnice Warszawskiej, jak i na innych polskich uczelniach studiując młodzież wielu narodowości.

Na zdjęciu: asystent Tadeusz Prokopuk (od prawej) prowadziła z mikroskopem elektronowym ze studentami I roku: Koreańczykiem Kim Jun Dze, Jądzią Krakowiak i Andrzejem Osieckim.

Foto Mottl (CAF)

Na Politechnice Warszawskiej, jak i na innych polskich uczelniach studiując młodzież wielu narodowości. Na zdjęciu: asystent Tadeusz Prokopuk (od prawej) prowadziła z mikroskopem elektronowym ze studentami I roku: Koreańczykiem Kim Jun Dze, Jądzią Krakowiak i Andrzejem Osieckim. Foto Mottl (CAF)

Młodzi inżynierowie zaczynają pracę w POM-ach

Na teren woj. kaszubińskich przybyli absolwenci politechnicznych i wyższych szkół technicznych, którzy obejmują w POM-ach stanowiska starszych mechaników.

W POM-ach Słupsk, Szczecinek i Wałec młodzi inżynierowie przystąpili już do pracy.

następnych dniach włączono do Kędzierzyna saletrzak na wiosenną akcję siewną do wielu gminnych spółdzielni (głównie dla chłopów gospodarujących indywidualnie) oraz bezpośrednio do spółdzielni produkcyjnych.

Nowa Huta — już 45-tysięcznym miastem

Równoległe z budową Huty im. Lenina rosło w coraz szybszym tempie nowoczesne miasto Nowa Huta. Już w chwili obecnej w mieście tym zamieszkuje ponad 45 tysięcy ludzi — budowniczych wielkiego kombinatu i członków ich rodzin.

Już pierwszy etap budowy tego socjalistycznego miasta stworzył jego mieszkańcom jak najlepsze warunki komunalne, bytowe i kulturalne.

Przed nowozamieszkałymi blokami, wzdłuż szerokiej ulic najnowszego miasta w kraju założono blisko 17 ha zieleńców i placów do zabaw. Zasadono ponad 20 tys. nowych drzew.

Ostatnie dwa lata przyniosły mieszkańcom miasta Nowa Huta dalszą poprawę zaopatrzenia. Powstało wiele nowych pięknych sklepów, uruchomiono nowe stoliki i restauracje.

W kilku czynnych tu kinach oraz w teatrze „Nurt” co wieczór gromadzą się setki mieszkańców. Sale dzielnicowego Domu Kultury rozbrzmiewają gwarem młodzieży i starszych.

Szczególne znaczenie dla dalszej rozbudowy Nowej Huty będzie miał rok bieżący. Wbudowanych zostanie dalszych 10 tys. izb mieszkalnych oraz wiele nowych obiektów socjalnych i kulturalnych.

HALINA KOWZAN

SOŚ „SOLLUM”! TONIE!

Kapitan oblegany był nieustannie przez przedstawicieli prasy i radia, składały mu wizyty delegacje najrozmaitszych organizacji, przybywali dygnitarze cywilni i wojskowi oraz duchowni najróżniejszych wyznań. Nie wiele więc czasu pozostawiało kapitanowi na zwiedzanie miasta, aczkolwiek władze egipskie oddały w tym celu samochód do jego wyłącznej dyspozycji i przydzieliły mu adiutanta.

Zaloga „Czecha” otrzymała autokar od Egipskiej Marynarki Wojennej, która zorganizowała kilka wycieczek dla marynarzy polskich.

Pokazano im nekropol egipski Komesz-Szakafa, bogaty w posągi, rzeźbione grobowce i malowidła z drugiego wieku naszej ery, 26-metrowej wysokości kolumnę Pompejusza el-amud, całą z czerwonego granitu, największy zachowany zabytek starej Aleksandrii. Zwiedzili także muzeum starożytności i ogród zoologiczny.

W różny sposób komentowali marynarze tę nagłą zmianę w postępowaniu władz egipskich.

— Cała ludność jest po naszej stronie, trudno więc, żeby nas nie wypusz-

23) — Vive la Pologne! — wznosili ten sam okrzyk po francusku ci, którzy przypuszczali, że język francuski lepiej jest znany Polakom.

— Wsiadajcie — zapraszali kierowcy autobusów, którzy na widok polskich marynarzy zatrzymywali swe wozy. — Bohaterowie nie powinni chodzić pieszo.

Nawet w sklepach, do których wstępowało po zakupy, obniżano im ceny za jedzenie.

— Może im samym teraz wstyd, że nas tak traktowali — ludzili się drudzy.

— Za dwa miesiące zapomną o „bohaterach-Polakach” i znów nie będą wpuszczać tych „niebezpiecznych komunistów” — wróżyli najtrzeźwiejsi.

Jedynie co nie ulegało wątpliwości, co wszyscy odczuwali tak samo — to przyjęcie, jakie im zgłowała lud egipski. Goście, spontaniczne, owacyjne przyjęcie, które z sercem płynęło i do serc trafiało. Gdziekolwiek ukazyli się marynarze polscy, tam ludzie przystawali na ulicach, podbiegali, by uściskać im dłonie i wznosili okrzyki na ich cześć.

— Bulunija kuajisa! — wołali. — Dobra Polska!

— Hajja Bulunija! Niech żyja Polacy! — rozlegało się na ulicach Aleksandrii.

— Szukrani Szukran!

Gdzieś z tłumy ktoś łapanym polskim językiem zawołał:

— Dobry Polska, dobre Polaki, uratować nasze bracia!

— Loug live Poland! — wołano po angielsku.

Motorzysta „Czecha”, Leopold Lewandowski

nabyte towary. A kapitanowi, który oddał do reperacji swój uszkodzony zegarek, na pytanie, ile płaci, odpowiedziano:

— Nic. Radzi jesteśmy, że chociaż takim drobiazgiem możemy się wam odwdzięczyć.

Motorzysta Feliks Adameczyk, Jan Adameczyk i Leopold Lewandowski wybrali się na miasto razem z asystentem elektryka, Józefem Romanem. Droga do centrum prowadziła przez dzielnice robotnicze, zjeżdżałą pod górę i brudem. Ciężkie, smrodliwe powietrze uwiecznione w wąskich uliczkach mówiło o sponych ciablach ludzkich tygodniami nie mytych, o stosach śmieci i nieczystości nigdy zapewne nie wywozonych, o zbroczywalnych resztkach jedzenia, gnijących na kloacznych podwórzach domów. Spozą drzwi-zasłon z drewnianych różnokolorowych korali-ków, spływających od słońca i wytartych od częstego dotykania, wyglądały ciekawie twarze kobiet przedwcześnie postarzałych i dzieci o oczach dojrzałych i smutnych.

Wysli na niewielki, obskurny placyk i z trudem poczęli się przeciskać pomiędzy cuchnącymi straganami. Obsta-pili ich zebranie, okryte łachmanami dzieci, wsparci na kosturach starcy i kaleki, którzy na pokaz wystawiali swe odrażające ulomności.

— Plakacie się chce — powiedział Lewandowski do towarzyszy. — Odzwyczyliśmy się od takich widoków.

Tak — rzekł Feliks Adameczyk — trzeba to widzieć, żeby zrozumieć, jak

Motorzysta „Czecha”, Leopold Lewandowski

bardzo posłisłmy naprzód, jak daleko odeszliśmy od takiego życia.

Niebawem znikły im z oczu zapadłe rudery. Jak spod ziemi wyrosły szerokie, piękne ulice, luksusowe wystawy, sznury bajecznych samochodów.

Leopold poczuł, że ktoś dotknął jego ramienia. Ledwie zdążył się odwrócić, a już znalazł się w czujnych objęciach Był to Mofid Adam, jeden z mechaników „Solluma”. Witając się ze wszystkim, długo i serdecznie, tłumacząc jednocześnie dwóm towarzyszącym mu ma-

rynarzem, że to są właśnie „oni”, ci meżni, odważni, wspaniali Polacy.

Przez chwilę Egipcjanie szepiali coś między sobą z ożywieniem, wreszcie koledy Adama znikły, a on sam, wzięwszy pod rękę Lewandowskiego i Romana, zaprowadził całą czwórkę do dorożki.

Pojedziemy na spacer — powiedział — a potem pojedziemy co przekąsć.

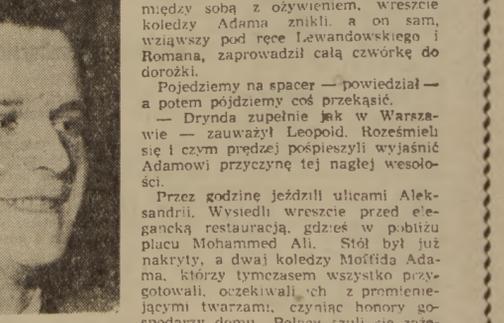
— Drynda zupełnie jak w Warszawie — zauważył Leopold. Rozemnieli się i czym prędzej pospieszyli wyjaśnić Adamowi przyczynę tej nagłej wesołości.

Przez godzinę jeździł ulicami Aleksandrii, wsiadł wreszcie przed elegancką restauracją, gdzie w pobliżu placu Mohammed Ali, Stół był już nakryty, a dwaj koledy Mofida Adama, którzy tymczasem wesoło przygotowali, oczekiwali ich z promiennymi twarzami: czyniąc honory gospodarzy domu. Polacy zuli się zadowolony. Było im przykro na myśl, że to wystawne przyjęcie pochłonie większą część skromnych zapewne zarobków ich egipskich przyjaciół. Odmaalowali picia drogiej winy i prosili tylko o piwo.

Ale Egipcjanie słysząc nawet nie chcieli o tym.

— Życie mego kolegi jest dla mnie o wiele więcej warte niż wszystkie pieniądze, jakie mógłbym w wydać — powiedział jeden z towarzyszy Mofida, przystojny brunet z krótko przystrzyżonym wąsikiem.

— Niech żyje Polska!

Motorzysta „Czecha”, Leopold Lewandowski

